

КИЇВСЬКА НАУКОВА ЕЛЕКТРОХІМІЧНА ШКОЛА

В. І. Пехньо¹, А. О. Омельчук¹, О. В. Лінючева²

¹*Інститут загальної та неорганічної хімії ім. В. І. Вернадського НАН України,*

²*Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського» МОН України*

Email: otelchuk@ionc.kiev.ua

Огляд присвячено напрямкам наукових досліджень, започаткованих у наукових установах та вищих навчальних закладах м. Києва, та досягнутим результатам в галузі електрохімії. Академік О. В. Плотніков є предтечею всесвітньо відомої Київської школи електрохімії, що сформувалася у 20-х роках минулого століття: М. І. Усанович, В. О. Ізбеков, Я. А. Фіалков, Ю. К. Делімарський, І. А. Шека та багато інших вчених, відомих широкому науковому загалу. В. О. Плотніков і його послідовники одними з перших спробували поєднати найбільш прогресивні для того часу теоретичні положення про електролітичну дисоціацію, хімічну теорію розчинів і хімію комплексних сполук. Світові досягнення Київської школи електрохіміків забезпечили результати таких фундаментальних досліджень, як хімічна теорія розчинів, кислотно-основна взаємодія (теорія Усановича), будова подвійного електричного шару (ефект Єсіна – Маркова, приведена шкала потенціалів Антропова), фізична хімія та електрохімія розплавлених електролітів, кінетика електродних процесів, електрометалургія, електрохімічне матеріалознавство, електрохімічна енергетика. Представники нашої Школи значно розширили знання про масообмін в електрохімічних системах із розплавленими електролітами (явище перенесення металів від анода до катода). У практику промислового виробництва впроваджено нові технологічні процеси одержання та рафінування важких кольорових металів (вісмуту, свинцю, індія тощо), оздоблення металевих поверхонь, вилучення радіонуклідів, технології гальванопластики, екологічного моніторингу. Дослідження в області електрохімічного матеріалознавства тісно пов'язані з вирішенням проблем електрохімічної енергетики, зокрема створенням нових джерел струму, в тому числі твердотільних, генераторів водню, перетворювачів сонячної енергії в електричну. Дослідження електрохімічних аспектів вилучення деяких тугоплавких металів із природної сировини, створення нових матеріалів із заданими функціональними властивостями, каталізаторів і електрокаталізаторів, новітніх гальванічних покриттів, електродних і електролітичних матеріалів для хімічних джерел струму і суперконденсаторів, цінних неорганічних сполук, нанофази металів і вуглецю, інгібіторів корозії розширюють науковий напрям електрохімічного матеріалознавства.

Ключові слова: наукова школа, електрохімія, електроліти, водні та неводні розчини, твердий та розплавлений стан.

ВСТУП. У вересні 2021 р. виповнилося 90 років Інституту загальної та неорганічної хімії ім. В. І. Вернадського НАН України [1]. Історія його заснування та напрям наукової діяльності нерозривно пов'язані з постаттю видатного українського вченого, академіка В. О. Плотнікова, який на той час очолював Науково-дослідну кафедру хімії Київського політехнічного інституту та Хімічну лабораторію УАН. На знак визнання видатних наукових здобутків йому випала честь стати першим очільником створеної академічної установи (1931–1941 рр.).

Електрохімія неводних та розплавлених електролітів. Цей оригінальний науковий напрямок В. О. Плотніков започаткував ще на початку минулого століття. На великій кількості експериментального матеріалу В. О. Плотніков, його учні та послідовники довели, що рушійною силою утворення електролітичних розчинів є хімічна взаємодія речовини з розчинником. Теоретичні уявлення про утворення струмопровідних комплексів у неводних розчинах відіграли значну роль у розвитку електрохімії, зокрема теорії електролітичної дисоціації та вчення про розчини, зумовили створення у 1920–1930-ті роки відомої серед наукового загалу Київської електрохімічної школи, яка згодом набула світового визнання. У ті часи поруч із В. О. Плотніковим працювали його учні та послідовники: Ю. Я. Горенбейн, М. М. Граціанський, Ю. К. Делімарський, В. О. Ізбеков, П. З. Фішер, Я. А. Фіалков, І. Л. Канцельсон, М. А. Клочко (Бендецький), О. К. Кудра, М. О. Рабінович, І. А. Шека, М. І. Усанович, С. І. Якубсон, З. А. Янкелевич (Шека) та інші, внесок яких у науку важко переоцінити.

У довоєнний період школа В. О. Плотнікова зробила вагомий внесок у розвиток

теорії розчинів, зокрема хімії неводних середовищ. Основна заслуга В. О. Плотнікова та його школи полягала в тому, що вони одними з перших зробили спробу об'єднати найбільш прогресивні для того часу теоретичні положення про електролітичну дисоціацію, хімічну теорію розчинів та хімію комплексних сполук.

Сформулювавши концепцію так званої «електрохімічної відповідності» (відома ще й під назвою «електрохімічного резонансу»), В. О. Плотніков фактично одним із перших заявив, що необхідною умовою аналізу явищ, пов'язаних з електролітичною дисоціацією, є міжмолекулярна взаємодія в розчинах [2].

Один із учнів В. О. Плотнікова – проф. М. О. Рабінович – зробив спробу поєднати теоретичні уявлення В. О. Плотнікова з теорією Дебая – Гюккеля, яка саме в ті часи (1923 р.) завойовувала позиції в фізичній хімії розчинів електролітів, але не враховувала наслідки взаємодії розчинника з електролітами та йонами, що утворювалися при дисоціації. У своїй докторській дисертації «Природа електролітичної дисоціації» він сформулював основні її положення, що не втратили актуальності і в наші дні [3]. Необхідно відмовитися від уявлень про розчин як про ідеальну фізичну систему. При аналізі явищ розчинення речовин необхідно враховувати взаємодію молекул розчинника як із молекулами речовини, що розчинюється (сольватацію), так і з йонами, що утворюються при дисоціації (йон-молекулярна, йон-йонна взаємодія). Зокрема, впливом цих факторів він пояснював характер залежностей молекулярної електропровідності розчинів від концентрації електроліту. Зміна електропровідності зу-

мовлена, головним чином, зміною ступеня електролітичної дисоціації, вплив розчинника полягає у зміні структури молекули розчиненої речовини. Розведення розчинів сприяє сольватації молекул електроліту, а концентрування – агломерації. Саме ці фактори зумовлюють появу екстремумів на ізотермах молярної електропровідності розчинів.

Теорію утворення розчинів, в основі якої лежить хімічна взаємодія між речовиною, що розчиняється, та розчинником, більш послідовно розвивали інші учні В. О. Плотнікова: М. А. Клочко (Бендецький), М. І. Усанович, Я. А. Фіалков.

Узагальнюючи результати досліджень з електропровідності неводних розчинів, М. А. Клочко (Бендецький) виявив, що в бінарних системах у випадку утворення сполуки на ізотермах електропровідності зазвичай рееструють так звані *сингулярні точки* (екстремум, або злам). Характер цих точок (максимум, мінімум, злам) на ізотермах провідності визначають в'язкість та провідність вихідних компонентів бінарних систем, а їхні абсциси відповідають складу утвореної сполуки. Що більша термічна стійкість утвореної сполуки, то більш точно можна визначити склад сполуки, яка утворилася. На підставі узагальнення великої кількості експериментального матеріалу з електропровідності бінарних систем різного складу М. А. Клочко запропонував використовувати дослідження ізотерм провідності таких систем, як метод фізико-хімічного аналізу для визначення характеру взаємодії між компонентами [4].

У 1917 р. після закінчення університету святого Володимира у м. Києві (нині Київський національний університет імені Та-

раса Шевченка) розпочав свою наукову діяльність відомий широкому науковому загалу вчений М. І. Усанович. У 1918–1920 рр. він працював науковим співробітником геохімічної лабораторії Української академії наук, де під керівництвом академіка В. І. Вернадського вивчав геохімічну роль живої речовини у будові земної кори. Згодом (1928–1929 рр.) продовжив наукову роботу вже під керівництвом академіка Української академії наук В. О. Плотнікова в його лабораторії фізичної хімії Київського політехнічного інституту, де вивчав фізико-хімічні властивості неводних розчинів. Учень професора О. В. Сперанського (засновника кафедри фізичної хімії Київського університету святого Володимира) та академіка В. О. Плотнікова М. І. Усанович підтвердив висновок Д. П. Коновалова про те, що однією з умов формування фізико-хімічних властивостей розчинів є хімічна взаємодія між компонентами, які їх утворюють. Одним із перших він висунув припущення про те, що необхідною умовою взаємодії між компонентами розчину є їхні певні властивості. Їх він визначив як кислотно-основні функції (властивості) речовини. Таким чином М. І. Усанович вперше запропонував використовувати поняття «кислота» та «основа» не для характеристики класу речовини, а для опису їхніх властивостей.

Віддаючи належне своєму Учителю, у післямові до статті «Природа електролітів у неводних розчинах» М. І. Усанович у 1936 році писав: «Досліди, основні результати яких тут викладено, являють собою пряме продовження робіт, початих 10 років тому за пропозицією акад. В. О. Плотнікова. Дуже зобов'язаний Володимирові Олек-

сандровичу за притягнення до найцікавішої ділянки електрохімії неводних розчинів, за керування першими кроками в цій ділянці і цілу низку цінних вказівок, автор із величезним задоволенням підносить цю працю як скромну данину подяки своєму глибокоповажному вчителю до дня його шестидесятиріччя» [5].

Великий внесок у розвиток хімічної теорії розчинів зробив Я. А. Фіалков, його учні та послідовники (Н. В. Аксельруд, А. П. Вовкогон, К. Е. Клейнер, А. М. Когановський, Г. А. Кузьменко, Є. М. Натансон, Г. Б. Поліщук та інші). Згідно уявлень Я. А. Фіалкова, електролітні розчини – це системи, які утворюються внаслідок процесів сольватації, комплексоутворення, формування нових іоногенних сполук. Природа координаційного зв'язку та механізм утворення таких сполук визначають електрохімічні властивості розчинів електролітів та йонів, на які вони дисоціюють [6].

Член-кореспондент АН УРСР І. А. Шека показав, що досліджуючи електропровідність багатокомпонентних систем можна встановити склад комплексів, які при цьому утворюються. У випадку непровідних та малопровідних систем склад таких комплексів можна оцінити, порівнюючи розраховані за правилом змішування та експериментально визначені значення діелектричної проникності. Як правило, максимальні відхилення реєструють у системах, що за складом відповідають комплексним сполукам [7,8].

Значні обсяги фізико-хімічних досліджень багатокомпонентних систем із малими діелектричними сталими виконали професор Ю. Я. Горенбейн та С. І. Якубсон. Результати цих досліджень переконливо

свідчать про те, що визначальним фактором впливу на їхні електрохімічні властивості є міжмолекулярна та йон-молекулярна взаємодія у розчинах.

Окрім фундаментальних досліджень фізико-хімічних властивостей неводних розчинів електролітів автори значну увагу приділяли дослідженням, метою яких було вирішення практичних завдань, зокрема електрохімічного вилучення та рафінування металів. Серед них слід відзначити дослідження, спрямовані на електролітичне рафінування та отримання алюмінію в хлоридних розплавах. Запропонована вченими Київської школи електрохіміків (В. О. Плотніков, М. С. Фортунатов, В. П. Машовець) [9] ідея майже на півстоліття випередила час і стала предтечею процесу отримання алюмінію з хлоридних розплавів, реалізованого в промислових масштабах наприкінці 70-х років (у 1976 р.) минулого століття фірмою ALCOA (Aluminium Company of America).

Із неводних розчинів і розплавів шляхом електролізу було отримано такі метали, як алюміній, срібло, мідь, калій, натрій, талій, ванадій, цирконій, берилій, доведено можливість отримання цезію, літію та плюмбуму, показано можливість створення нових концентраційних гальванічних елементів з утворенням сплавів, синтезовано низку координаційних сполук на основі галогенідів алюмінію, лужних металів та органічних сполук (бензол, толуол, ксилол, нітробензол, нітрометан, етил-бромід, етилен-бромід та інш.), визначено напруги розкладу багатокомпонентних неводних систем, що містять галогеніди різних металів [10].

Дослідження, започатковані академіком В. О. Плотніковим, отримали логіч-

не продовження та розвиток у повоєнні роки. В Інституті було сформовано потужний науковий колектив, що розгорнув всебічні комплексні дослідження в галузі фізичної хімії та електрохімії йонних розплавів. Очолили його учні та послідовники В. О. Плотнікова – В. О. Ізбеков та Ю. К. Делімарський. Завдяки результатам фундаментальних досліджень в галузі хімії та технології розплавлених електролітів творчий колектив Інституту не лише зберіг провідні позиції в тодішньому Радянському Союзі, але й завоював заслужений авторитет та визнання міжнародного наукового загалу.

Закономірності кінетики електродних процесів (академік АН УРСР Ю. К. Делімарський, академік АН УРСР О. В. Городиський, член-кореспондент АН УРСР В. І. Шаповал, Д. А. Ткаленко, Н. Х. Туманова, Е. В. Панов), механізму електродних реакцій за участю полівалентних йонів (В. І. Шаповал, О. О. Андрійко, Х. Б. Кушхов, О. Г. Циклаурі), термодинаміки та будови подвійного електродного шару (Б. Ф. Марков, член-кореспондент АН УРСР В. Д. Присяжний) електролізу та масообміну між електродами (член-кореспондент АН УРСР О. Г. Зарубицький, І. Г. Павленко, Ю. Г. Ромс, І. М. Шейко, В. Г. Будник, член-кореспондент НАН України А. О. Омельчук), будови йонних розплавів та комплексоутворення (академік НАН України С. В. Волков, В. Д. Присяжний, С. О. Кирилов) стали підґрунтям нових галузей промисловості – піроелектрометалургії (О. Г. Зарубицький, А. О. Омельчук, А. О. Андрійко, Р. В. Чернов, Б. Ф. Дмитрук) та електрохімічного синтезу сполук тугоплавких металів (В. І. Шаповал, Х. Б. Кушхов, Е. В. Панов, С. В. Дев'яткін, І. А. Новосьолова) [11–14].

Результати фундаментальних досліджень, що докорінно змінили уявлення про природу електродних процесів і масообмін між електродами в електрохімічних системах із розплавленими електролітами, було одержано в середині минулого століття. В Державному реєстрі відкриттів СРСР було зареєстровано перше в хімії відкриття «Явище переносу металів з катоду на анод при електролізі йонних розплавів» з пріоритетом від 27 грудня 1960 р., здійснене співробітниками Інституту загальної та неорганічної хімії АН УРСР Ю. К. Делімарським, О. Г. Зарубицьким і В. Г. Будником [15]. Вони встановили, що існують такі умови електролізу (склад електроліту, режим поляризації, температура тощо), за яких всупереч загальноприйнятим уявленням метал на катоді під дією постійного електричного струму розчиняється і виділяється на аноді.

Це відкриття дозволило створити принципово нові технологічні процеси, впроваджені в практику кольорової металургії та фінішного електрохімічного оброблення металевих поверхонь [16–21]. Вперше в світі в практику кольорової металургії було впроваджено процеси отримання вісмуту та свинцю електролізом сольових розплавів, вилучення індію, срібла, олова, сурми з техногенної сировини, очищення литва, у тому числі складнопрофільного, від залишків формовочної маси та пригару, термооброблення деталей машин та двигунів, вилучення природних та штучних алмазів, вольфраму з відпрацьованого бурового інструменту. Ця подія не залишилася непоміченою на теренах тодішнього СРСР. На шпальтах центральної преси того часу з'явилися публікації за заголовками:

«Освоено досрочно» (газета «Правда» від 15 січня 1974, № 15 [20254]), «Какова отдача открытия» (газета «Правда» від 26 вересня 1980, № 270 [22700]), «От времен Фарадея» (газета «Правда» від 1 жовтня 1984, № 270 [22700]); «Металл высокой чистоты» (газета «Известия» від 19 жовтня 1976, № 246 [18394]), «К тайне расплавленных электролитов» (газета «Вечерний Киев» від 9 жовтня 1976, № 237 [9847]), «Металл на аноде» (журнал «Наука и жизнь» № 4, стор. 43, 1977); «Всупереч Фарадею» (журнал «Україна», № 24, стор.16–17, 1977).

Створені піроелектрометалургійні процеси в розплавлених електролітах було використано для перероблення побічних продуктів кольорової металургії та вторинної сировини, вилучення з них цінних металів (срібла, індію, сурми, вісмуту, олова) (О. Г. Зарубицький, В. Г. Будник, А. О. Омельчук, В. Т. Мельохін, В. М. Горбач), а також для очищення литва, у тому числі складнопрофільного, від залишків формовочної маси та пригару, термооброблення деталей машин та двигунів, вилучення природних та штучних алмазів, вольфраму з відпрацьованого бурового інструменту (О. Г. Зарубицький, Б. Ф. Дмитрук, В. П. Орел) [22].

На основі виявлених закономірностей масообміну між рідкими електродами в розплавлених електролітах було створено концепцію тонкошарового електролізу, що стала підґрунтям принципово нових технологічних процесів рафінування кольорових металів (О. Г. Зарубицький, А. О. Омельчук, В. Г. Будник, Б. Ф. Дмитрук, В. Т. Мельохін, В. П. Орел, А. М. Малашок, В. М. Горбач та інші) [23–25].

Створені технологічні процеси завдяки високій селективності вилучення металів із

багатокомпонентних сплавів і низьких питомих витрат електроліту та електроенергії дуже швидко завоювали авторитет серед фахівців кольорової металургії і вже на початку 80-х років минулого століття були використані для промислового отримання індію високої чистоти на Челябінському електролітному цинковому заводі, Новосибірському олов'яному комбінаті (РФ) та на заводі «Укрцинк». Концепція тонкошарового електролізу виявилася настільки плідною, що отримала розвиток не лише в Україні та в колишньому СРСР (рафінування кольорових металів), а й за кордоном: США, Японія (рафінування алюмінію). Пріоритет та новизну створених вітчизняних розробок в області тонкошарового електролізу захищено патентами на винаходи в країнах із високорозвиненою галуззю кольорової металургії: США, Канаді, Японії, Німеччині, Австралії, Мексиці, Болівії.

Досвід та накопичений багаж знань про фізико-хімічні властивості багатокомпонентних розплавлених сумішей та сплавів на основі свинцю і вісмуту не залишили творчий колектив Інституту осторонь вирішення глобальних науково-технічних проблем сучасності – створення ядерних реакторів нового покоління, де принцип дії деяких із них передбачає використання розплавлених сольових сумішей як носія ядерного палива, а сплавів на основі свинцю та вісмуту як теплоносія. За фінансової підтримки Сполучених Штатів Америки, Канади та інших європейських країн фахівці Інституту (С. В. Волков, О. Г. Зарубицький, А. О. Омельчук, О. О. Андрійко, С. В. Дев'яткін, Р. М. Савчук та інші) разом із фахівцями Національного наукового центру «Харківський фізико-техніч-

ний Інститут» були залучені до виконання комплексного науково-технічного проекту НТЦУ № 294 «Вибір та дослідження паливних і конструкційних матеріалів систем із рідкосольовими бланкетами для керованої прискорювачами конверсії плутонію і ядерної трансмутації радіоактивних відходів». У процесі виконання проектних завдань було розроблено методика оцінки швидкості корозійного руйнування нікель-молібденових сталей різного складу, рекомендованих для ролі конструкційних матеріалів, досліджено вплив умов термооброблення, тривалості контакту з розплавом та потужності електронного опромінення на швидкість та механізм корозії, запропоновано методи вилучення продуктів поділу (модельні об'єкти) з розплавленого сольового бланкету та шляхи підвищення корозійної стійкості матеріалів (сплавів металів та вуглецевих композитів) у різних робочих середовищах [26].

Оригінальні модельні уявлення про перенос заряду і маси в розплавлених халькогенідних та змішаних халькогенідно-оксидних системах, які стали науковим підґрунтям електролітичного вилучення кольорових металів із природної сульфідної сировини, створення нових електродних матеріалів і натрій- та літій-сірчаних акумуляторів, було запропоновано професором А. А. Великановим (Київський державний університет ім. Т. Г. Шевченка – 1956–1975 рр., Київський автомобільно-дорожній інститут – 1975–1983 рр.) та його учнями (В. Ф. Зінченко, О. Н. Мустяца, Н. І. Мельник, Г. Г. Загоровський, А. М. Білоус, А. О. Омельчук, В. І. Лисін, В. А. Дущейко та інші) [27, 28]. Було доведено, що провідні властивості таких систем у роз-

плавленому стані задовільно описує модель поліфункціонального провідника, який, по суті, відповідає паралельному з'єднанню провідників першого та другого роду з напівпровідником.

Сучасний розвиток науки та техніки вимагає невідкладного вирішення проблеми забезпечення енергетичними ресурсами. В ролі альтернативи запропоновано водневу енергетику. Аналізуючи відомі методи отримання водню, слід зазначити, що найбільш привабливим та екологічно безпечним шляхом отримання водню є той, в якому єдиною витратною сировиною є вода, запаси якої на планеті майже на п'ять порядків величини більші, ніж кам'яного вугілля, а серед кінцевих продуктів не утворюються сполуки, що завдають шкоди довкіллю. Безальтернативним шляхом вирішення цієї проблеми є електрохімічний розклад води. В ІЗНХ ім. В. І. Вернадського НАН України розроблено (О. В. Городиський, О. Г. Зарубицький, С. В. Волков, М. Ф. Захарченко, Г. П. Сунегін, В. Г. Будник, А. О. Омельчук) спосіб та апаратурне обладнання для отримання водню з відпрацьованої водяної пари атомних електростанцій. Для реалізації цього процесу запропоновано використовувати гідратовані розплави гідроксидів лужних металів. Порівняно з електролізом водних розчинів електролітів створений процес дозволяє отримувати водень за більш високих густин струму (від $3,0 \text{ А/см}^2$) та за більш низьких питомих витрат електроенергії (приблизно на 30 %) [29, 30].

Наразі фахівці Інституту в галузі електрохімії розплавлених електролітів (А. О. Омельчук, І. А. Новосьолова, С. В. Кулешов, Л. В. Грицай, О. В. Босенко) працюють

над вирішенням проблеми безпосереднього електрохімічного відновлення оксидів тугоплавких металів, таких як цирконій, вольфрам тощо [31, 32], а також синтезу інтерметалідних сполук і карбідів на їхній основі, карбонових нанофаз [33–35].

Електрохімія водних розчинів електродів. Цей науковий напрям історично сформувався з моменту заснування Інституту (вересень 1931 року) та об'єднання з Хімічною лабораторією АН УРСР (1919–1931). У той період у зазначеному напрямку в лабораторії працювали знані вже на той час вчені, що входили до Київської школи електрохіміків: М. О. Рабінович, М. М. Граціанський, Д. П. Зосимович, Н. М. Зюскін, К. М. Іванов, В. П. Машовець, Г. П. Майтак, О. К. Кудра, О. Т. Нижник, Д. А. Поспехов, І. М. Подорван, В. К. Разумов, А. С. Фокін, М. С. Фортунатов, І. А. Шека, С. І. Якубсон та інші.

Один із ключових напрямів електрохімічних досліджень Інституту складала електрохімічна металургія та матеріалознавство, оскільки переважну більшість металів та сплавів, що використовують у промисловості, отримують шляхом електролізу, причому більшу половину з них у розплавах, а решту – у водних розчинах електродів.

Аналізуючи результати досліджень з осадження металів та сплавів із різних розчинів електродів, О. К. Кудра та співробітники визначили умови утворення катодних осадів заданої морфології та структури, запропонували оригінальну модель катодних процесів при виділенні металів, згідно якої утворення рихлих катодних осадів та металевих порошків зумовлює розряд складних комплексних іонів, а утворення «чорноти»

на катодних осадах – розряд катіонів за високих густин струму [36, 37].

У роки Другої світової війни співробітники Інституту плідно працювали над вирішенням завдань, пов'язаних з допомогою фронту: одержання міді з бідних мідних руд (О. К. Кудра), електрохімічне одержання пероксиду водню (Д. П. Зосимович), анодне полірування металів (Д. П. Зосимович), електрохімічне вилучення кобальту (М. С. Фортунатов, О. К. Кудра).

У повоєнні роки особливої уваги набули дослідження з електролітичних методів одержання чистих та особливо чистих металів (І. А. Шека, Д. П. Зосимович, М. О. Шваб, Л. Х. Козін та інші). На основі результатів фундаментальних досліджень електродних процесів розряду-іонізації цинку, кадмію, міді, марганцю, хрому, заліза, нікелю, кобальту в розчинах електродів різного складу було створено нові технологічні процеси електрохімічного одержання чистих та особливо чистих металів.

Вперше в практиці кольорової металургії було розроблено та впроваджено у виробництво технологічний процес отримання індію високої чистоти. В основу створеного процесу було покладено амальгамний електроліз (А. Т. Нижник, Л. Х. Козін) та реакцію диспропорціонування його сполук із наступним йодидно-гліцеринним обробленням отриманого металу (В. А. Цімергакл). У промислових масштабах процес було освоєно у 1956–1958 рр. на Челябінському електролітному цинковому заводі (РФ), одному з найпотужніших виробників кольорових металів у світі. Освоєння цього процесу поклало початок промислового випуску індію в СРСР.

Д. П. Зосимович та його співробітники розробили процеси одержання марганцю з феромарганцю і хрому з ферохрому. Було показано, що зазначені метали високої чистоти з високою рентабельністю можна вилучати із вторинної сировини чорної металургії, яка на той час не знаходила належного використання [38].

Е. М. Натансон зі співробітниками запропонував оригінальний метод одержання колоїдних металів електролізом із двохшарових ванн [39]. Це дало широкі можливості для отримання композиційних покриттів на основі полімерів, металів, неметалів (Ю. Ф. Дейнега). Використовуючи принцип сумісного електрофоретичного осадження полімерних частинок із розчинів електролітів і електрохімічного виділення колоїдних металів, Ю. І. Химченко та Т. М. Швець розробили нові електрофорезо- і електрохімічні методи отримання композиційних металополімерних покриттів.

Вивчаючи проблему співосадження тугоплавких металів із металами тріади заліза, О. Т. Васько з колегами дійшли висновку, що електроосадження сплавів відбувається у поверхневій плівці, яка формується на межі поділу фаз: електрод/електроліт. Вперше експериментально було доведено можливість отримання елементарного вольфраму електролізом водних розчинів, зокрема було виявлено, що сплави тугоплавких металів, наприклад, Ni-W, Ni-Mo мають високу корозійну стійкість і їх можна використати замість контактів із золотим покриттям (О.Т. Васько, В. М. Зайченко) [40–42].

Завдяки творчому доробку колективу, керованого О. Т. Васьком, було розроблено методику електрохімічного синтезу оксидів

тугоплавких металів в аморфному стані з регульованим ступенем гідратації та яскраво вираженою електрохромною властивістю.

Результати фундаментальних досліджень з електроосадження напівпровідникових сполук, виявлення закономірностей впливу світлового випромінювання на фотоелектрохімічні процеси дозволило синтезувати низку фоточутливих та електрохромних матеріалів для перетворювачів сонячної енергії, сенсорів, точкових, лінійних та аналогово-цифрових індикаторів, керованих фільтрів для теле- кіно- та фототехніки (О. Т. Васько, С. К. Ковач, член-кореспондент НАН України Г. Я. Колбасов, Ф. Н. Пацюк, Ю. С. Краснов, Є. М. Циковкін, Т. С. Чернокожа, В. С. Воробець, М. В. Ткач, М. Ю. Михацький). Фактично цими дослідженнями наприкінці минулого сторіччя (1980–1998) було започатковано новий науковий напрям – **фотоелектрохімія**, який наразі очолює член-кореспондент НАН України Г. Я. Колбасов. У відділі «Електрохімія та фотоелектрохімія неметалічних систем» досліджують фотоелектрохімічні властивості напівпровідникових матеріалів та оксидних систем, фотостимульований перенос заряду на межі поділу напівпровідник – електроліт, розробляють електрохімічні комірки для отримання і акумулювання «сонячного» водню, вивчають явище електрохромізму на оксидах металів та гібридних системах, створюють та досліджують матеріали для електрохімічних та оптичних сенсорів, а також для сонячних колекторів та хімічних джерел струму. Наукова новизна та практична значимість створених фотоелектрохімічних систем (Г. Я. Колбасов, І. А. Русецький, М. О. Данилов, І. А. Слободянюк, С. С. Фоманюк)

полягає в тому, що вони можуть функціонувати як у режимі електрохімічного реактора (під дією сонячного випромінювання виробляти електричну енергію, виділяти водень, синтезувати високоенергетичні матеріали), так і в режимі вторинного джерела струму, зворотно використовуючи для цього накопичену енергію сонця [43–45].

На основі результатів фундаментальних досліджень електродних процесів, поєднаних із процесами електросорбції, електродеіонізації (М. О. Шваб, К. О. Каздобін, член-кореспондент НАН України В. М. Беляков, Ю. С. Дзязько) розроблено теоретичні засади масопереносу в псевдозріджених шарах електропровідних і неелектропровідних часток, іонообмінних матеріалах та мембранах, що дозволило створити принципово нові технологічні процеси та обладнання для селективного вилучення металів із технологічних розчинів різного походження та стічних вод довольної концентрації, знесолювати воду та доводити її до кондиції питної без використання будь-яких реагентів, вилучати цінні метали (срібло, золото, літій тощо) [46–49]. Створені розробки знайшли широке використання на підприємствах кольорової металургії, машинобудівництва, гальванічних виробництвах.

Досліджуючи утворення «нестехіометричних» сполук при розряді-іонізації іонів, Н. Д. Іванова та її колеги С. В. Іванов та Є. І. Болдирев запропонували інший варіант плівкової моделі електроосадження [50, 51]. Згідно цієї моделі на поверхні електрода реалізують т. зв. «біфункціональну» плівку, що має різну електронну та іонну провідність у різних частинах по товщині. Практичним результатом цих досліджень стало

створення нових гальванічних покриттів сполуками нестехіометричного складу.

Виконано великий обсяг електрохімічних досліджень, спрямованих на економію дорогоцінних металів (золота, срібла) при виготовленні інтегральних схем, мікропроцесорів та інших деталей для потреб мікроелектронної промисловості. На основі отриманих результатів було розроблено як нові склади технологічних розчинів для гальванічного осадження покриттів із золота та металів, що його замінюють, так і прогресивні методи їхнього нанесення (В. С. Кублановський, О. Л. Берсірова) [52–54].

Подальші дослідження в області електроосадження металів та гальванотехніки в Інституті тісно пов'язані з електрохімією координаційних сполук. В. С. Кублановський вперше сформулював та експериментально обґрунтував основні принципи визначення та утворення електрохімічно активних комплексів (ЕАК) і електрохімічно неактивних комплексів (ЕНАК) на електроді – ця теорія забезпечила умови управління електрохімічним процесом осадження металів із прогнозованими функціональними властивостями.

Наразі фахівці Інституту працюють над розробленням процесів швидкісного електрохімічного синтезу мультифункціональних (магнітних, електрокаталітичних, корозійно-, та зносостійких) щільних плівок наноструктурованих бінарних та тернарних сплавів M_1M_2 та $M_1M_2M_3$ (де M_1 – метали підгрупи заліза (Ni, Co, Fe), M_2 – тугоплавкі Mo, W, Re) з різних типів комплексних водних електролітів, із контролем складом і відтворюваною структурою (В. С. Кублановський, О. Л. Берсірова, Ю. С. Японцева та інші).

Фундаментальні результати з теорії електродних процесів, теорії електрохімічних активних комплексів, елементарного електрохімічного акту, масопереносу, фарадеївського імпедансу, перетворення енергії та інформації, методів дослідження електрохімічної кінетики було отримано в Інституті під керівництвом академіка О. В. Городиського та його учня і послідовника професора В. С. Кублановського.

Для аналізу та інтерпретації результатів вольтамперометричних досліджень, зокрема визначення істинної енергії активації електродного процесу та її залежності від температури, О. В. Городиський теоретично та експериментально обґрунтував концепцію «граничної перенапруги». Він довів, що кожен електрохімічну систему можна охарактеризувати так званою «граничною перенапругою», за якої реальна енергія активації електродного процесу дорівнює нулю, а сама система переходить в безактиваційну область. На сьогодні існування безактиваційних процесів доведено експериментально, отримало глибоке теоретичне обґрунтування [55].

Вперше в практиці досліджень електрохімічної кінетики співробітники Інституту В. І. Шаповал та В. Ф. Макогон експериментально підтвердили модельні уявлення всесвітньо відомого німецького вченого Х. Герішера (1951 р.) про імпеданс електродної реакції, в якій перенос заряду спряжений з хімічною реакцією в об'ємі розчину [56], а О. В. Городиський визначив його діагностичний критерій – різниця квадратів активної та ємнісної провідності не залежать від частоти [57]. В. В. Потоцька вперше показала, що за аналізу результатів імпедансної спектроскопії необхідно

враховувати шерехуватість електродної поверхні. Отримані результати дають можливість кількісно оцінювати її параметри (амплітуда, частота тощо), якщо відома константа швидкості гомогенної хімічної реакції [58].

Слід відмітити дослідження, які виконали в галузі полярографії Ю. К. Делімарський та О. В. Городиський [55]. Отримано узагальнене рівняння полярографічних кривих і запропоновано концепцію нестационарних полярографічних процесів, зроблено значний внесок у теорію зміннострумової полярографії, удосконалено різні види полярографії: інтегральної, осцилографічної, зміннострумової. Створений доробок забезпечив цінною інформацією про механізм і кінетику електродних процесів у розплавах, водних і неводних електролітах.

Заслужений авторитет та визнання міжнародного наукового загалу здобули результати досліджень, отримані членом-кореспондентом НАН України, д. т. н., проф. Л. І. Антроповим, його учнями та послідовниками: В. П. Чвіруком, О. В. Лінючевою, Ю. С. Герасименком, Д. А. Ткаленком, М. І. Донченко, І. С. Погребовою (Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського» МОН України). Визнані електрохіміки світу Дж. Бокріс і Б. Конвей включили Л. І. Антропова до числа дванадцяти вчених, що створили фундамент сучасної електрохімії, а засновану ним електрохімічну школу – до найбільш авторитетних у світі [59].

Антропов Л. І. – автор фундаментальних розробок із питань будови подвійного електричного шару і кінетики електродних процесів, електрохімії органічних сполук і

електрокаталізу, корозії і захисту металів, наведеної ф-шкали потенціалів. Його багаторічний досвід у науковій та педагогічній роботі узагальнено в підручнику «Теоретична електрохімія», який чотири рази видавали російською (1965, 1969, 1975, 1984), двічі – англійською, а також французькою, китайською, угорською, а в 1993 р. – українською мовами. Наразі він є основним підручником для вищих навчальних закладів України. Наукові напрямки, засновані Л. І. Антроповим, розвивають його учні та послідовники: д. т. н., проф. Ю. С. Герасименко, Г. С. Васильєв, С. Н. Васильєва (електрохімічні методи визначення швидкості корозії металів) [60], д. т. н. М. І. Донченко, Т. І. Мотронюк, О. Г. Срібна, Д. Ю. Ущাপовський, С. В. Фроленкова (дослідження в області гальванотехніки) [61, 62], проф. І. С. Погребова (теоретичні засади корозійного руйнування металів та створення інгібіторів корозії) [63], Ю. Ф. Фатеев, Л. Є. Срібний, В. Л. Ледовських [64].

Д. т. н., проф. В. П. Чвірук сформував новий науковий напрям – електрохімічні твердотільні системи з протонними та матричними електролітами і каркасними каталітично активними газодифузійними електродами, який наразі успішно розвиває д. т. н., проф. О. В. Лінючева, створюючи сучасні електрохімічні пристрої (сенсори, мікрогенератори) різного призначення [65, 66]. Результати фундаментальних досліджень використано для створення низки унікальних газових сенсорів та генераторів нового покоління, які перевищують кращі світові аналоги та знайшли широке практичне використання як в Україні, так і поза її межами для моніторингу екологічної безпеки довкілля (О. В. Лінючева, А. І. Куш-

мирук, О. І. Букет, О. В. Косоїн, Є. М. Завєрач, Ю. С. Мірошніченко).

Корозія та антикорозійні покриття. Вперше в Україні дослідження корозії металів започаткував М. М. Граціанський у 1936 р., для чого в Інституті було засновано дослідницьку лабораторію корозії та захисту металів [1, 67]. У ній вивчали питання корозійної стійкості металів та методи нанесення антикорозійних покриттів. Велику увагу приділяли дослідженням корозійних процесів залежно від явищ, які протікають на поверхні поділу фаз метал – корозійне середовище. М. М. Граціанський перший запропонував шкалу корозійної стійкості та розробив теорію, що пояснювала стійкість поверхневих сплавів, які утворюються.

На основі результатів фундаментальних досліджень анодних електродних процесів за великих густин струму було розроблено теорію електрополірування металів та сплавів (Г. П. Майтак, І. Д. Вдовенко). Було виявлено умови електролітичного одержання корозійностійких покриттів зі сплавів і запропоновано прогресивні методи електролітичного полірування металів і сплавів, які було впроваджено на багатьох підприємствах [68, 69].

Теоретичні та експериментальні дослідження І. Д. Вдовенка та його співробітників (О. І. Лісогор, Н. А. Перехрест, Л. І. Вакулєнко, І. М. Юденкова) дозволили одержати нові дані та з'ясувати важливі характеристики анодного розчинення при електрохімічному обробленні металів. На основі отриманих результатів було розроблено наукові засади електрохімічного полірування нержавіючих, вуглецевих, високовуглецевих інструментальних сталей, сплавів хрому, міді, алюмінію, перевагу

яких визначає висока якість полірування, покращення механічних та трибологічних властивостей поверхні.

Створені науково-технічні рішення довели свою ефективність при спорудженні в Києві унікального монументу над Дніпром – символу Перемоги у Другій світовій війні. За підрахунками фахівців на поверхні монументу при монтажі було прокладено понад двадцять кілометрів зварних з'єднань, що виразно проявлялися на ній внаслідок утворення кольорів мінливості, пригару та окалини і псували загальний вигляд споруди. Розробки вчених (І. Д. Вдовенко, І. М. Юденкова, О. І. Лісогор) допомогли ліквідувати наслідки монтажу та надали поверхні монументу належний зовнішній вигляд, зберігши при цьому високу міцність зварних з'єднань. Ця подія не залишилася непоміченою не лише в Україні, але й поза її межами, про що свідчать публікації в центральній пресі тих часів (газета «Известия» від 12 травня 1981 р., № 110 (19786) «Монумент над Дніпром. Как создавалась в Киеве уникальная скульптура»).

Дослідження закономірностей інгібіторної дії органічних речовин на корозію металів дали можливість розробити і впровадити на промислових підприємствах ефективний спосіб виведення накипу з теплообмінної апаратури і зняття окалини з поверхні технологічного обладнання за допомогою спеціально розроблених інгібіторних композицій (І. Д. Вдовенко, О. І. Лісогор, Н. А. Перехрест, Л. І. Вакуленко).

Результатом великого обсягу досліджень стали нові технологічні процеси та розчини електролітів для нанесення антикорозійних захисних покриттів металами та

сплавами, серед яких зокрема осадження товстих шарів цинку та кадмію, міді, срібла та золота для плат друкованого монтажу тощо (В. С. Кублановський, Н. Д. Іванова, А. Т. Васько, О. Г. Зарубицький). Останнім часом в Інституті працюють над створенням жароміцних, корозійностійких сплавів на основі Ni, Co і Fe, які призначені для роботи в екстремальних температурно-силових режимах за одночасного впливу агресивного середовища (В. С. Кублановський та співробітники) [70,71].

Розроблено технології очищення вод різного походження від важких металів, радіоактивних забруднень, поверхнево активних органічних речовин (ПАОР) та інших органічних забруднень, знезараження та дезінфекції води, утилізації рідких радіоактивних відходів методами електродеіонізації низькотемпературного плазмового електролізу та електролізу у псевдозрідженому стані провідних та непровідних часток (В. М. Беляков, В. С. Кублановський, О. М. Шваб, К. О. Каздобін) [72–75], а також електрохімічного вилучення радіонуклідів із металевих поверхонь технологічного обладнання атомних електростанцій (О. Г. Зарубицький, І. М. Юденкова, А. О. Омельчук) [76].

Знайдено оригінальне науково-технічне рішення регенерації, утилізації та рекуперації електролітів, що містять шестивалентний хром, які були успішно впроваджені у виробництво (С. С. Афонський) [77]. Розроблено низку ефективних складів екологічно безпечних безціаністих електролітів для потреб гальванотехніки і гідроелектрометалургії (В. С. Кублановський, О. Л. Берсірова, О. Г. Зарубицький, Б. П. Подафа, А. М. Малашок) [78,79].

Оригінальний напрям наукових досліджень у галузі електрохімії започатковано академіком НАН України В. Г. Кошечком (Інститут фізичної хімії ім. Л. В. Писаржевського НАН України), його учнями та послідовниками [80–82]. Його присвячено електронно-індукованій активації фреонів із використанням їх як фторалкілюючих агентів різних органічних та неорганічних субстратів. Вперше показано можливість електрохімічно активованого введення діоксиду вуглецю в галогенвмісні полімери, що відкриває привабливі перспективи отримання сополімерів акрилової кислоти з вінілгалогенідами. На особливу увагу заслуговують результати досліджень В. Г. Кошечка та його учнів з електрохімічної функціоналізації органічних субстратів за допомогою сірководню, що дозволяє синтезувати аліфатичні та органічні тіоли з високими виходами. Характерною і привабливою особливістю таких процесів є те, що синтез тіолів супроводжується утворенням водню.

Вперше (д. х. н., проф. Г. С. Шаповал, д. х. н., проф. О. А. Пуд, В. Г. Громова) відкрито явище електрохімічної відновлювальної деструкції полімерів, зроблено значний внесок у встановлення механізмів катодного відшарування полімерних захисних покриттів, моделювання реакцій з переносом електрона та визначення ефективності антиоксидантів у біосистемах, проведено електрохімічне моделювання реакцій кисневого стресу організму (Інститут біоорганічної хімії та нафтохімії ім. В. П. Кухаря НАН України) [83].

Професор Євген Мусійович Скобець у 1954 р. (Українська сільсько-господарська академія) започаткував наукову школу

полярографічного аналізу біогеохімічних об'єктів. Доктор хімічних наук, професор Є. М. Скобець (1908–1981 р.р.) належав до блискучої плеяди українських електрохіміків, таких як В. О. Ізбеков, Ю. К. Делімарський, О. К. Кудра, М. О. Лошкар'єв, імена яких увійшли у скарбницю світової електрохімічної науки. Основою наукових пошуків вченого було розроблення теорії електродних процесів у водних розчинах і розплавах солей, дослідження теоретичних принципів полярографічних процесів [84].

Електрохімічна енергетика. У 1976 в Інституті фізичної хімії ім. Л. В. Писаржевського академіки НАН України В. Д. Походенко та В. Г. Кошечко вперше виявили [85], що в електрохімічних ланцюгах, які складаються з пари різноіменних радикалів, виникає електрорушійна сила, причому редокс-перетворення в таких системах мають зворотний характер. Виявлений ефект було використано для створення первинних та вторинних високовольтних джерел струму, в яких як електродні матеріали використовували стабільні радикали. Створене науково-технічне рішення на той час не мало аналогів і було запатентовано у високорозвинених країнах світу (США, Японія, ФРН, Великобританія) [86]. Виявлену здатність деяких аніон-радикалів запобігати деструкції органічних електролітів та корозії електродів у літєвих джерелах струму було використано для створення нових літєвих джерел струму з поліпшеними характеристиками, здатних працювати за низьких температур та в жорсткому імпульсному режимі. Ще одним напрямком у вирішенні питань електрохімічної енергетики стало створення наноконпозиційних каталізаторів на основі електропровідних полімерів

для воднево-кисневих паливних елементів (В. Д. Походенко, В. Г. Кошечко, О. Ю. Посудієвський, Я. І. Курись та інші) [87].

У 1988 році в Інституті загальної та неорганічної хімії ім. В. І. Вернадського було організовано відділ первинних джерел струму, який очолив Д. А. Ткаленко. Співробітники відділу започаткували основи промислового виробництва катодних мас для літєвих ХДС на основі діоксиду мангану, виготовленого з вітчизняної сировини. Під керівництвом академіка А. В. Городиського, його учнів і послідовників Н. Д. Іванової, Є. І. Болдирева, С. В. Іванова, Г. В. Сокольського, Т. С. Псарьової, К. В. Філатова, І. С. Макеєвої, Н. Є. Власенко було розроблено унікальні методи електрохімічного синтезу порошків, а також наноструктурних плівок оксидів перехідних металів із розупорядкованою структурою, призначених в основному для використання як катодних матеріалів хімічних джерел струму (ХДС) та мініатюрних акумуляторів із високими питомими характеристиками [88].

У 1989 р. було засновано відділ перезаряджуваних джерел струму, який очолив доктор хімічних наук В. З. Барсуков. Співробітники відділу розробили теорію багаторівневої макрокінетики у динамічних системах ХДС із твердофазним реагентом, методи їхнього моделювання та оптимізації складу, показали перспективу використання в енергогенеруючих системах органічних матеріалів, зокрема електропровідних полімерів. Було запропоновано модель, що дозволяла пояснити аномально високі значення ємності подвійного шару та характер заряд-розрядних кривих електродів у системах з електропровідними полімерами. По суті отримані результати

заклали наукові основи для створення вітчизняних суперконденсаторів (О. В. Городиський, В. З. Барсуков, член-кореспондент НАН України Ю. А. Малетін та інші). На основі отриманих результатів було розроблено та впроваджено у виробництво 1,5-вольтові первинні літєві елементи для електронно-механічних годинників; 1,5 та 3,0 вольтові вторинні літєві елементи у парі з сонячними елементами для годинників та мікрокалькуляторів (С. П. Куксенко, В. В. Данилін, В. П. Луговий) [89, 90].

У 2016 р. в ІЗНХ ім. В. І. Вернадського НАН України було засновано лабораторію «Матеріали електрохімічної енергетики», яку очолив д. х. н. Ю. К. Пірський. За період існування в лабораторії розроблено низку каталізаторів для низькотемпературних водневокисневих паливних елементів і портативних електролізерів із протонпровідними мембранами для отримання водню та кисню (Ю. К. Пірський, Ф. Д. Манілевич, О. В. Гайдін, О. С. Крупеннікова, О. С. Тупчієнко, Т. М. Панчишин, А. В. Куций) [91, 92].

Розроблено технологію виготовлення новітніх мембрано-електродних блоків різних розмірів для низькотемпературних водневокисневих паливних елементів. На основі цієї технології на ПАО «ЕЛМІЗ» було організовано виробництво демонстраційних наборів до курсу «Електрохімічна енергетика» у вищих навчальних закладах та середній школі. Розроблено діючий лабораторний зразок низькотемпературної воднево-повітряної батареї ПК потужністю 5 Вт [93].

З метою зменшення питомих витрат електроенергії для електролітичного отримання водню було розроблено низку катодних матеріалів із невеликою перенапругою

виділення водню як із кислих, так і лужних розчинів, а також методів електрохімічного та термічного модифікування поверхонь сталевих та нікелевих електродів (Л. Х. Козін, Ф. Д. Манілевич, О. І. Лісогор, А. В. Куций) [94, 95].

Подальшого розвитку набув започаткований проф. Л. Х. Козіним метод отримання водню розкладом води за кімнатних температур за допомогою активованих сплавів алюмінію та магнію, що має перспективу практичного використання для створення портативних генераторів водню для живлення воднево-повітряних паливних елементів (Ю. К. Пірський, С. Г. Гончаренко, Ф. Д. Манілевич, А. В. Куций, Б. І. Данильцев) [96, 97].

Наразі дослідження зі створення електродних та електролітних матеріалів для хімічних джерел струму, суперконденсаторів нового покоління інтенсивно виконують у багатьох наукових центрах Києва: академік НАН України М. Т. Картель, д. х. н. Ю. А. Тарасенко та С. П. Куксенко [98], член-кореспондент НАН України Ю. А. Малетін (Інститут сорбції та ендоекології НАН України) [99], д. х. н. С. О. Кириллов, Н. І. Глоба, В. А. Сірош, Г. В. Потапенко (Міжвідомче відділення електрохімічної енергетики НАН України) [100], проф. В. З. Барсуков, його учні та послідовники В. Г. Хоменко, К. В. Лихницький (Київський національний університет технологій та дизайну) [101].

Електрохімічні сенсори кисню та токсичних елементів. Розроблення електрохімічних сенсорів започаткували учні та послідовники академіка О. В. Городиського – член-кореспондент НАН України Г. Я. Колбасов та В. С. Воробець із метою створення матеріалів і діючих макетів сен-

сорів кисню, розчиненого в рідких середовищах, зокрема в біологічних рідини [102]. Було розроблено сенсори амперметричного типу нового покоління, які, на відміну від відомих, не містять дорогоцінних металів (золота, платини тощо) та мембран, що зменшують їхню швидкодію, але забезпечують більш високу точність визначення за значно менший проміжок часу. Для діагностики гострих отруень токсичними елементами (Se, Cr, Co, Pb тощо), а також визначення у крові чи іншому біологічному середовищі концентрації кисню з метою запобігання швидкій гіпоксії створено спеціальні мультисенсори, що працюють за принципом інверсійної вольтамперометрії [103]. Чутливість розроблених індикаторних електродів до багатьох елементів у рідині вища, ніж їхня гранично допустима концентрація. Створені технічні рішення успішно пройшли випробування, результати яких показали перспективу їхнього практичного використання.

Електрохімія твердих електролітів. За здатністю проводити електричний струм до неводних та розплавлених електролітів наближаються тверді електроліти. Ця властивість також не залишилася поза увагою учнів та послідовників академіка В. О. Плотнікова. В середині 20-х років минулого століття об'єктом досліджень співробітника Хімічної лабораторії молодшого лаборанта (на той час) П. З. Фішера була провідність солей, сульфідів та оксидів деяких металів та сумішей на їхній основі у твердому стані. Він встановив, що переважна більшість досліджених зразків за температур, близьких до кімнатної, проводить електричний струм (як постійний, так і змінний), причому зі збільшенням температури їхня провідність

зростає. Провідність сумішей досліджених класів сполук не є адитивною величиною, залежить від природи сполуки та її вмісту у сумішах. На ізотермах електропровідності переважної більшості бінарних сольових систем реєструються максимуми, характерні для бінарних систем неводних електrolітів, що може свідчити про утворення високопровідних твердих фаз [104, 105].

Академік Ю. К. Делімарський з колегами одними з перших показали, що для досліджень та аналізу явищ масопереносу в твердих електrolітах цілком придатні методи вольтамперометрії. Використовуючи метод вектор-полярографії вони продемонстрували не лише можливість виявлення електрохімічних редокс-процесів у матриці твердого електrolіту, а й кількісної оцінки вмісту електроактивного компонента, що бере участь у ньому [106]. На вектор-полярограмах твердих електrolітів, що містять катіони металів, які здатні відновлюватися на катоді, реєструються сигнали, амплітуда яких знаходиться в прямій пропорційній залежності від їхньої концентрації, а потенціал відповідає значенням, за яких відбувається відновлення катіону у розплавах.

Аналізуючи провідність твердих електrolітів А. Ф. Поліщук зі своїми співробітниками (Т. А. Тішура, А. М. Бударіна, Т. М. Шурхал, Н. А. Ромащенко) звернули увагу на те, що існує певний взаємозв'язок між структурними особливостями, термодинамічними та транспортними властивостями високопровідних фаз у твердому стані. Перехід твердої фази у провідний, тим паче високопровідний стан, пов'язано з великими енергетичними змінами, що робить таке перетворення подібним до

процесу плавлення. При утворенні кристалічної твердої фази з високою йонною провідністю, як правило, відбувається перехід від менш симетричної ґратки до більш симетричної, при цьому перетворення в катіонній та аніонній підґратках є прямо протилежними. Якщо аніонна підґратка утворює структуру з високою симетрією, то катіонна зазнає розупорядкування, що аналогічне тому, яке відбувається при плавленні. Ця обставина зумовлює статистичний розподіл катіонів за доступними позиціями, кількість яких значно перевищує наявну кількість катіонів. Зазвичай зміни ентропії та ентальпії таких поліморфних переходів набагато більші або співставні зі змінами аналогічних параметрів при плавленні, а теплоємність утвореної високопровідної фази не залежить від температури [107, 108].

У наші дні систематичні дослідження твердих електrolітів різного складу та структури виконують у відділі «Хімія твердого тіла», який очолює академік НАН України А. Г. Білоус.

Вперше синтезовано нові літійпровідні матеріали на основі складних оксидів титану, ніобію і танталу зі структурою дефектного перовськіту (Гавриленко О. М., Кобилянська С. Д., В'юнов О. І.). Наявність значної кількості вакансій та структурних каналів у ніобатах і танталатах лантану зі структурою дефектного перовськіту створює широкі можливості для модифікації вказаних структур із метою реалізації в них швидкого іонного транспорту та створення на їхній основі Li^+ -провідних твердих електrolітів із високою ($\sigma \sim 10^{-3}\text{-}10^{-5} \text{ См}\cdot\text{см}^{-1}$) уніполярною провідністю за катіонами літійу вже за кімнатної температури.

Створені матеріали та структури мають перспективу практичного використання в твердотільних літєвих акумуляторах (літій-іонних і літій-повітряних) нового покоління та рН-сенсорах для харчової промисловості. Порівняно з відомими зразками літєві джерела струму, створені на основі нових провідних матеріалів, забезпечують більш високу питому густину енергії, широкий температурний інтервал безпечної експлуатації та меншу собівартість виготовлення. Розроблені багатошарові тверді електролітні композиції на основі титанатів лантану-літїю і плівки LIPON ($\text{Li}_3\text{PO}_4\text{N}_x$) забезпечують високу безпеку використання літєвих анодів, що сприяє суттєвому підвищенню питомих характеристик твердотільних літєвих акумуляторів [109].

На основі оксиду цирконію, стабілізованого складними оксидами скандію-церію, створено нові електролітні та електродні матеріали, у тому числі багатошарові структури, для низькотемпературної (600 °C) паливної комірки. Разом із командою з Інституту проблем матеріалознавства ім. І. М. Францевича НАН України розроблено низькотемпературну керамічну паливну комірку, яка порівняно з комерційними аналогами має в півтора рази вищу питому потужність. (А. Г. Білоус, О. І. В'юнов, О. І. Янчевский, Л. Л. Коваленко, С. О. Солопан) [110].

У відділі електрохімії та технології неорганічних матеріалів, який очолює член-кореспондент НАН України А. О. Омельчук, досліджують транспортні властивості фторидпровідних фаз, які мають перспективу використання не лише в хімічних джерелах

струму, в тому числі і в літєвих, а й в сенсорах, йон-селективних електродах, генераторах фтору тощо. За оцінками фахівців питома енергія хімічних джерел струму, в яких перенос заряду між електродами реалізують за допомогою іонів фтору, залежно від комбінації електродних та електролітних матеріалів може бути співставною, або й більшою за питому енергію деяких літєвих джерел струму.

Вперше виявлено (Ю. В. Погоренко, Р. М. Пшеничний), що у фторидпровідних фазах флюоритової, тісонітової та гагарітової структур аніони фтору в аніонній підґратці займають три статистичні структурно-нееквівалентні позиції, які відрізняються одна від одної локальним оточенням та довжиною зв'язку М-Ф. Уніполярну провідність забезпечують найбільш рухливі міжвузлові аніони фтору, концентрація яких зростає з підвищенням температури і є найвищою у фторидпровідних фазах флюоритових структур, ізотипних $\beta\text{-PbSnF}_4$ [111,112].

ВИСНОВКИ. Заслужений авторитет та світове визнання Київській електрохімічній школі здобули результати фундаментальних досліджень у галузі електрохімічної науки, що охоплюють широке коло наукових напрямів: розплавлені та тверді електроліти, водні та неводні розчини електролітів, кінетика електродних процесів, піро- та гідрометалургія, фінішне оброблення поверхні металів, гальванотехніка, електрохімічний синтез, електрохімічна енергетика, екологія, електрохімічні сенсори, фотоелектрохімія.

SCIENTIFIC ELECTROCHEMICAL SCHOOL OF KYIV

V.I. Pekhnyo¹, A.O. Omel'chuk¹,
O.V. Linyucheva²

¹*Institute of General and Inorganic Chemistry,
VI Vernadsky National Academy of Sciences of
Ukraine,*

²*National Technical University of Ukraine "Igor
Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute" MES of
Ukraine*

Email: omelchuk@ionc.kiev.ua

An overview dedicates to the directions of scientific research and achieved results in the field of electrochemistry, initiated by scientific institutions and in higher educational institutions of Kyiv. Academician O.V. Plotnikov is the forerunner of the world-known Kyiv School of Electrochemistry, formed in the last century's twenties: M.I. Usanovych, V.O. Izbekov, Ya.A. Fialkov, Yu.K. Delimarskyi, I.A. Sheka, and many other scientists known to the general scientific community. O.V. Plotnikov and his followers are one of the first to attempt to combine the most progressive theoretical provisions on electrolytic dissociation, the chemical theory of solutions, and the chemistry of complex compounds for that time. World achievements of the Kyiv School of Electrochemistry were provided by the results of such fundamental research as the chemical theory of solutions, acid-base interactions (Usanovich's theory), the structure of the electric double layer (the Yesin-Markov effect, the reduced Antropov scale of potentials), physical chemistry and electrochemistry of molten electrolytes, kinetics electrode processes, electrometallurgy, electrochemical

materials science, electrochemical power engineering. Representatives of our School significantly expanded the knowledge of mass transfer in electrochemical systems with molten electrolytes (the phenomenon of the transfer of metals from the anode to the cathode). New technological processes of obtaining and refining heavy non-ferrous metals (bismuth, lead, indium, etc.), finishing metal surfaces, extraction of radionuclides, electroplating technology, and environmental monitoring have been introduced into the practice of industrial production. Research in electrochemical materials science is closely connected to solving the problems of electrochemical energy, particularly, the creation of new sources of current, including solid-state, hydrogen generators, and converters of solar energy into electrical power. The studies of electrochemical aspects of the extraction of some refractory metals from natural raw materials, the creation of new materials with specified functional properties, catalysts, and electrocatalysts, the latest galvanic coatings, electrode and electrolyte materials for chemical current sources and supercapacitors, valuable inorganic compounds, metal and carbon nanophases, corrosion inhibitors are expanding the scientific direction of electrochemical materials science.

Keywords: scientific school, electrochemistry, electrolytes, aqueous and non-aqueous solutions, solid and molten state.

ЛІТЕРАТУРА

1. Плотніков В. О., Балясний С. С. Історія Інституту Хемії Академії наук УРСР. *Записки Інституту Хемії Академії наук УРСР*, 1937. 4 (3). Р. 219–230.

2. Плотников В.О. Работы лаборатории неводных розчинів. *Записки Института Хемії Академії наук УРСР*, 1947. **9** (3) P. 315–327.
3. Рабинович М. А. Природа электролитической диссоциации. *Укр. хем. журн.*, 1928. **3**. С. 237–433.
4. Клочко М. А. Электролитическая проводимость жидких систем. – В книге: Курнаков Н. С. Введение в физико-химический анализ. М. – Л.: Из-во НАН СССР, 1940. С. 342–421.
5. Усанович М. І. Природа електролітів у неводних розчинах. *Збірник, присвячений 35-літтю наукової діяльності акад. Володимира Олександровича Плотникова 1899–1934*. Київ: вид-во УСРР, 1936. С. 69–132.
6. Фиалков Я. А. Исследования в области комплексных соединений галогенидов алюминия и полигалогенидов. *Успехи химии*, 1946. **15** (4). С. 485–519.
7. Плотников В. А., Шека И. А., Янкелевич З. А. Электрохимическое и криоскопическое исследование систем: бромистый алюминий – бромиды лития, меди, серебра и растворители – безол, толуол, ксилол. *ЖОХ*, 1933. **3** (4). С. 481–499.
8. Шека І. А., Янкелевич З. А. Фізико-хімічні властивості неводних розчинів. *Вісті АН УСРР*, 1934. 2. С. 51–64.
9. Plotnikov W.A., Fortunatov N.S., Maschovetz W.P. Elektrolytisches Raffinieren des Aluminiums und Aluminieren in einer $AlCl_3$ -NaCl Schmelze. *Z. Elektroch.*, 1931. **37** (2). P. 83–88.
10. Плотников В. О. Работы лаборатории неводных розчинів. *Записки інституту хімії Академії наук УРСР*, 1947. **9** (3). С. 315–327.
11. Делимарский Ю. К., Марков Б. Ф. Электрохимия расплавленных солей. Москва: Металлургиздат, 1960. 326 с.
12. Зарубицкий О. Г., Делимарский Ю. К. Электролитическое рафинирование тяжелых цветных металлов в ионных расплавах. Москва: Металлургиздат, 1975. 248 с.
13. Делимарский Ю. К., Городынский А. В., Зарубицкий О. Г., Шаповал В. И., Панов Э. В. Электродные процессы в ионных расплавах. Киев: Наукова думка, 1975. 136 с.
14. Делимарский Ю. К. Теоретические основы электролиза ионных расплавов. Москва: Металлургия, 1986. 224 с.
15. Открытие №155 СССР. Явление переноса металла с катода на анод при электролизе ионных расплавов. / Ю. К. Делимарский, О. Г. Зарубицкий, В. Г. Будник (СССР); ИОНХ. – № ОТ-7591; Заявлено 30.03.70; Приоритет 27.12.60; Зарегистрировано 27.02.75; Опубл. 30.06.75. Бюл. № 24. – 3 с.
16. Omel'chuk A.A., Zarubitskii O.G. Metal transfer through porous auxiliary electrode in molten electrolytes. *Electrochim. Acta*, 1999. **44**. P. 1779–1787.
17. Омельчук А. О. Мікроміжполюсні електрохімічні процеси та технології в іонних розплавах. *Укр. хім. журн.*, 2001. **67** (7). С. 37–43.
18. Омельчук А. А. Технология и электрохимия неорганических материалов. *Укр. хім. журн.*, 2004. **70** (7) С. 45–51.
19. Omel'chuk A.A., Zarubitskii O.G., Volkov S.V. Modern electrochemical processes and technologies in ionic melts. *Journal of Mining and Metallurgy*, 2003. **39** (1–2) P. 93–107.
20. Omel'chuk A.A., Zarubitskii O.G., Opanasyuk V.P., Zakharchenko N.F. and D'yakov V.Ye. Behaviour of multicomponent lead-tin alloys under cathodic polarization in a sodium hydroxide melt. *Journal of Applied Electrochemistry*, 2003. **33**. P. 519–524.
21. Омельчук А. А. Электрохимическое рафинирование тяжелых цветных металлов в расплавленных электролитах. *Электрохимия*, 2010. **46** (6). P. 723–734.
22. Зарубицкий О. Г. Очистка металлов в расплавах щелочей. Москва: Металлургия, 1981. 124 с.
23. Омельчук А. А. Перенос металлов при тонкослойном электролизе в расплавленных

- электролитах. *ЖПХ*, 1993. **66** (8). С. 1704–1709.
24. Omel'chuk A.A., Zarubitskii O.G., Gorbach V.N., D'yakov V.E. Electrochemical refining of tin through thin-layers of molten electrolytes. *J. Appl. Electrochemistry*, 1996. **26** (3). P. 277–281.
25. Омельчук А. А. Тонкослойный электролиз в расплавленных электролитах. *Электрохимия*, 2007. 43 (9). С. 1007–1015.
26. Volkov S.V., Omelchuk A.A., Azhazha V.M., Bakai A.S. Corrosion stability of irradiated Hastelloy-type alloys in molten NaF-ZrF₄ mixture. *Journal of New Materials for Electrochemical Systems*, 2006. **9**. P. 305–311.
27. Великанов А. А. Полупроводниковые свойства расплавленных сульфидов. Физическая химия металлургических расплавов. Свердловск, 1969. **18**. С. 143–177.
28. Великанов А. А. Научные основы нового способа переработки промышленного сырья цветной металлургии. *Ионные расплавы*. Киев: Наукова думка, 1976. **3**. С. 97–108.
29. Способ получения водовода: а.с 1025184 СССР: С25с В1/02. № 3304760/23-26; заявл. 27.05.1981; зарегистр. 22.02.1983. 6 с.
30. Зарубицкий О. Г. Электрохимическое выделение и окисление водорода в гидратированных гидроксидных расплавах. *Ж. прикл. хим.*, 1995. **68** (5). С. 718–726.
31. Омельчук А. О., Грицай Л. В. Електрохімічне відновлення діоксиду цирконію в хлоридно-оксидних розплавах. *Доповіди НАН України*, 2019. (1). С. 63–71.
32. Bosenko O.V., Kuleshov S.V., Bykov V.N., Omel'chuk A.O. Electrochemical reduction of tungsten(VI) oxide from an eutectic melt CaCl₂-NaCl under potentiostatic conditions. *J. Serb. Chem. Soc.*, 2022. **87** (3). P. 1–11.
33. Volkov S.V., Novoselova I.A., Kuleshov S.V., Bykov V.N. Electrochemical synthesis, morphological and structural characteristics of carbon nanomaterials produced in molten salts. *Electrochimica Acta*, 2016. **211**. P. 343–355.
34. Novoselova I.A., Kuleshov S.V., Omel'chuk A.A., Soloviev V.V., Solovyova N.V., Cationic catalysis during the discharge of carbonate anions in molten salts. *ECS Transactions*, 2020. **98**, (10). P. 317–331.
35. Novoselova I.A., Skryptun I.N., Omelchuk A.A. and Soloviev V.V. Cationic Electrocatalysis in Effecting the Electrosynthesis of Tungsten Carbide Nanopowders in Molten Salts – Chapter in the book: “Methods of Electrocatalysis: Advanced Materials and Allied Applications” – Editors: Inamuddin, Rajender Boddula, Abdullah M. Asiri – Springer Nature Switzerland AG, 2020. P. 221–239. <https://doi.org/10.1007/978-3-030-27161-9>
36. Кудра О. К. Про чорні катодні осади. *Зан. Інст. хімії АН УРСР*, 1937. **4** (1). С. 49–56.
37. Кудра О. К., Гитман Е. Б. Электролитическое получение металлических порошков. Киев: Изд-во АН УССР, 1952. 144 с.
38. Зосимович Д. П., Шваб Н. А. Электрохимическое получение марганца высокой чистоты. *Электрохимия марганца*. Тбилиси: Мецниереба, 1967. **3**. С. 256–261.
39. Натансон Э. М. Коллоидные металлы. Киев: Изд-во АН УССР, 1959. 347 с.
40. Васько А. Т. Электрохимия вольфрама. Киев: Техніка, 1969. 164 с.
41. Васько А. Т. Электрохимия молибдена и вольфрама. Киев: Наук. думка, 1977. 170 с.
42. Васько А. Т., Ковач С. К. Электрохимия тугоплавких металлов. Киев: Техника, 1983. 160 с.
43. Колбасов Г. Я., Городынский А. В. Процессы фотостимулированного переноса заряда в системе полупроводник – электролит. Киев: Наукова думка, 1993. 192 с.
44. Кузьмінський Є. В., Колбасов Г. Я., Тевтуль Я. Ю., Голуб Н. Б. Нетрадиційні електрохімічні системи перетворення енергії. Київ: Академперіодика, 2002. 182 с.
45. Danilov M.O., Rusetskii I.A., Slobodyanyuk

- I.A., Dovbeshko G.I., Khyzhun O.Y., Strelchuk V.V., Kolbasov G.Ya. A Facile Electrochemical Method for Graphene Nanoplatelets Preparation Using Multi-walled Carbon Nanotubes. *Fuel cells*, 2019. **19** (3). P. 202–210.
46. Kazdobin K., Shvab N., Tsapak S. Scaling-up of Fluidized Bed Electrochemical Reactors. *Chemical Engineering Journal*. 2000. **79** (3). P. 203–209.
47. Каздобин К. А. Электрохимическое поведение и применение электрохимических реакторов с динамическими слоями частиц. *Укр. хим. журн.*, 2000. **66** (5). С. 46–48.
48. Shvab N.A., Stefaniak N.S., Kazdobin K.A., Wragg A.A Mass transfer in fluidised beds of inert particles. I. The role of collision currents in mass transfer to the electrode. *Journal of Applied Electrochemistry*, 2000. **30** (11). P. 1285–1292.
49. Shvab N.A., Stefaniak N.S., Kazdobin K.A., Wragg A.A Mass transfer in fluidised beds of inert particles. II. Effect of Particle Size and Density. *Journal of Applied Electrochemistry*, 2000. **30**, (11). P. 293–1298.
50. Иванова Н. Д., Иванов С. В., Болдырев Е. И. Соединения фтора в гальванотехнике. К.: Наукова думка, 1986. 240 с.
51. Иванова Н. Д., Иванов С. В., Болдырев Е. И. Фторсодержащие растворы для осаждения сплавов и обработки материалов. Киев: Наук. думка, 1987. 160 с.
52. Черненко В. И., Литовченко К. И., Папанова И. И. Прогрессивные импульсные и переменноточковые режимы электролиза. Киев: Наук. думка, 1986. 176 с.
53. Черненко В. И., Снежко Л. А., Папанова И. И., Литовченко К. И. Теория и технология анодных процессов при высоких напряжениях. Киев: Наук. думка, 1995. 199 с.
54. Костин Н. А., Кублановский В. С. Импульсный электролиз сплавов. Киев: Наук. думка, 1996. 200 с.
55. Городиский А. В. Вольтамперометрия. К.: Наукова думка, 1988. 176 с.
56. Шаповал В. И., Макогон В. Ф. Влияние ксеноидных ионов на импеданс системы Ni/Ni²⁺ в расплаве KCl–LiCl. *Электрохимия*, 1974. **10** (8). С. 245–249.
57. Городынский А. В., Манжос А. Н., Бабак Е. А. О методе расчета и диагностическом критерии импеданса Геришера. *Электрохимия*, 1982. **18** (8). С. 1087–1089.
58. Pototskaya V.V., Gichan O.I. On the theory of the generalized Gerischer impedance for an electrode with modeling roughness. *Electrochimica Acta*, 2017. **235**. P. 583–594.
59. http://info.electrochemistry.kpi.ua/mater-ali-rozd-lu-naukova-robota/naukova-shkola_uk
60. Vasylyev H.S., Herasymenko Yu.S. Corrosion meters of new generation based on the improved method of polarization resistance. *Materials Science*. 2017. **52** (5). 722–731.
61. Донченко М. И., Срибная О. Г., Маркосян Г. Н. Особенности метода внутреннего электролиза при нанесении покрытий на пассивирующиеся металлы. *Электрохимия*. 1995. **31** (1). С. 143–148.
62. Донченко М. И., Мотронюк Т. И. Катодная и анодная защита металлов от коррозии в гальванических процессах. *Защита металлов*. 1997. **33** (2). С. 205–207.
63. Погребова І. С. Інгібітори корозії металів. Київ: Хай-Тек Прес, 2012. 295 с.
64. Ledovs'kykh V.M., Vyshnevs'ka Y.P., Brazhnyk I.V., Levchenko S.V. Development and optimization of synergistic compositions for the corrosion protection of steel in neutral and acid media. *Materials Science*. 2017. **52** (5). P. 634–642.
65. Chviruk V.P., Linyucheva O.V., Buket A.I. On the nature of transition processes in ammetric gas sensors based on solid proton electrolytes. *Electrochimica Acta*. 1997, **42**(20–22). P. 3155–3165.
66. Чвирук В. П., Недашковский В. А., Линючева О. В., Букет А. И. Массоперенос в амперометрических газовых сенсорах. *Электрохимия*. 2006. **42** (1). С. 71–80.
67. Думанський А. В., Делімарський Ю. К. Ис-

- торія Інституту загальної та неорганічної хімії Академії наук УРСР. *Записки Інституту хімії Академії наук УРСР*. 1947. **9** (1). С. 295–314.
68. Супрунчук В. К., Вдовенко І. Д., Канченко Л. П., Супрунчук В. В., Чернегова І. К. Захист від корозії цукрових заводів. Київ: Техніка, 1972. 241 с.
69. Беспалько О. П., Вдовенко І. Д. Электроосаждение металлов и сплавов из затратных электролитов. Киев: Наук. думка, 1971. 132 с.
70. Yarpontseva, Yu. S., Maltseva, T.V., Kublanovsky V.S. Corrosion Properties of Electrolytic Coatings Based on CoW, CoRe, and CoWRe Alloys. *Materials Science*. 2021. **56** (5). P. 649–653.
71. Yarpontseva Yu.S., Kublanovsky V.S., Maltseva T.V., Gorobets O.V., Gerasimenko R.S., Vyshnevskiy O.A. Effect of Magnetic Field on Electrodeposition and Properties of Cobalt Superalloys. *Journal of The Electrochemical Society*. 2022. **169**. 062507. DOI:10.1149/1945-7111/ac7898.
72. Grevillot G., Dziaž'ko J.S., Kazdobin K.A., Belyakov V.N. The Electrochemically Controlled Sorption of d-Metal Cations by Ion Exchangers, based on Titanium Phosphate. *J. Solid State Electrochem.* 1999. **3** (2). P. 111–116.
73. Kazdobin K.A., Shvab N.A., Tsapakh S.V. Scaling-up of Fluidized Bed Electrochemical Reactors. *Chemical Engineering Journal*. 2000. **79** (3). P. 203–209.
74. Стусь В. П., Кравченко А. В., Кублановский В. С., Величенко А. Б. Экологически безопасные кислородсодержащие окислители и их роль в защите человека от техногенных и биологических загрязнений. Днепропетровск: ООО Акцент ПП, 2012. 331 с.
75. Пивоваров Л. А., Кравченко А. В., Стусь В. П., Кублановский В. С. Санитарно-микробиологическая и гигиеническая оценка водных сред, обработанных холодной плазмой. Днепропетровск: Пороги, 2009. 126 с.
76. Омельчук А. О., Юденкова І. М., Шевель В. М. Электрохимическая дезактивация технологического оборудования, загрязненного радионуклидами. *Наука та інновації*. 2012. **8** (1). С. 77–86.
77. Афонский С. С., Губская Е. С., Скрипник С. В. Извлечение хрома (VI) из разбавленных хромсодержащих растворов гальванического производства. Экологические и ресурсосбережение. 1998 (1). С. 61–63.
78. Берсирова О. Л., Бык С. В., Кублановский В. С. Электроосаждение серебра. Киев: МИЦ Мединформ, 2013. 168 с.
79. Зарубицкий О. Г., Малашок А. Н. Разработка и внедрение технологии серебрения из иодидных электролитов. Совершенствование прогрессивных видов электрохимических покрытий и передовой опыт внедрения. Москва: Деп в ВНИИЭСМ, 23.03. 1989, № 1751, серия 23, вып. 5.
80. Pokhodenko V.D., Koshechko V.G. Ion radicals and free radicals in the processes of CO₂, SO₂, NO and freons to valuable organic products. *Free radicals in biology and environment*. Ed. by F. Minisci. The Netherland: Kluwer Acad. Publ., NATO ASI ser., 1997. **27**. 145–159.
81. Кошечко В. Г., Титов В. Е., Парамонов П. Б. Электрокатализ восстановления 1,1,2-трифтортрихлорэтана (фреон 113) внешнесферными медиаторами переноса электронов. *Теорет и эксперим. химия*, 2001. **37** (2) С. 89–94.
82. Кошечко В. Г., Походенко В. Д. Электрохимическая активация фреонов с использованием медиаторов переноса электронов. *Известия Академии наук. Серия химическая*. 2001. (11). С. 1843–1849.
83. Пуд А. А., Шаповал Г. С. Электрохимическое разложение твердых полимеров на катоде. *Электрохимия*. 1992. **28** (4) С. 654–668.
84. Делимарский Ю. К., Скобец Е. М. Полярграфия на твердых электродах. Киев: Техника, 1970. 220 с.

85. Походенко В. Д., Кошечко В. Г., Барчук В. И. Возникновение ЭДС в одноэлектронных окислительно-восстановительных реакциях стабильных радикалов. *Теорет и эксперим. химия*. 1976. **12** (2). С. 276–277.
86. Chemical Power Supply: пат. 4397922 США: НО1М 10/40; № 305810; заявл. 25.09. 1981; опубл. 09.08. 1983.
87. Курьсь Я. И., Нетяга Н. С., Кошечко В. Г., Походенко В. Д. Наноккомпозит полианилин/12-фосфорвольфрамовая кислота/V2O5 и его платиносодержащий аналог – электрокатализаторы восстановления кислорода. *Теорет и эксперим. химия*. 2007. **43** (5). С. 307–314.
88. Ivanova N.D., Gorodyskii A.V., Boldyrev Ye.I., Mishchenko A.B., Filatov K.V. Cathodic Materials Based on Oxides of Different Compositions for High-Amperage Lithium Batteries and their Conductivity. *6th Intern. Meet. Lithium Batteries, Munster, May 10–15, 1992*. Extend. Abstr. Munster: 1992. P. 407–408.
89. Городыский А. В., Белецкий В. М., Чмиленко Н. А., Бодачевский Ф. А., Ткаленко Д. А. Разработка дисковых и цилиндрических источников тока с электродами из лития и его сплавов. *III Всесоюзн. научн. конф-я по электрохимической энергетике. Москва, 19–21 октября 1989*. Тезисы докл., 1989. С. 5–6.
90. Barsukov V.Z., Dunovskii S.A., Gorodyskii A.V., Dmitrenko V.E. The usage perspective of monomeric and polymeric active organic materials in the chemical recharges batteries. *40th ISE Meeting. Kyoto, Japan, 1989 September 17–22*. Extend. Abstr. Kyoto: 1989. **2**. P. 1241–1242.
91. Pirskey Yu., Murafa N., Korduban A. M., Šubrt J. Nanostructured catalysts for oxygen electroreduction based on bimetallic monoethanolamine complexes of Co(III) and Ni(II). *Journal of Applied Electrochemistry*. 2014. **44** (10). P. 1193–1203.
92. Ivanenko I., Voronova A., Astrelin I., Krupennikova O., Pirskey Y. Ni-, Co-spinels: synthesis, structure and properties. *Molecular Crystals and Liquid Crystals*. 2019. **689** (1). P. 72–82.
93. Пірський Ю. К., Манілевич Ф. Д., Панчишин Т. М., Колосовський Я. В. Мембранно-електродний блок для воднево-повітряного паливного елемента з протон-обмінною мембраною. *XXI міжнародна науково-практична конференція "Відновлювана енергетика та енергоефективність у XXI столітті" 14–15 травня 2020 року*. Київ: Матер. конференції, 2020. С. 224–227.
94. Manilevich F.D., Kozin L.F., Mashkova N.V., Kutsyi A.V. Regularities of hydrogen evolution on steel cathodes covered with galvanic nickel coatings containing vanadium-pentoxide inclusions. *Protection of Metals and Physical Chemistry of Surfaces*. 2014. **50** (2). P. 178–182.
95. Manilevich F.D., Lisogor A.I., Kozin L.F. Regularities of cathodic hydrogen evolution at an electrolytic Co-V alloy and its components. *Research & Reviews in Electrochemistry*. 2014. **5** (5): P. 124–133.
96. Kozin L.F., Volkov S.V., Goncharenko S.G., Permyakov V.V., Danil'tsev B.I. Kinetics and Mechanism of Interaction of Aluminum and Magnesium of Al–Mg–Bi Ternary System with Water. *Protection of Metals and Physical Chemistry of Surfaces*. 2011. **47** (2). P. 171–180.
97. Manilevich F.D., Pirskey Yu.K., Danil'tsev B.I., B.I. Kutsyi B.I., Yartys V.A. Studies of hydrolysis of aluminum activated by additions of Ga–In–Sn eutectic alloy, bismuth or antimony. *Physicochemical Mechanics of Materials*. 2019. **55** (4). P. 69–80.
98. Куксенко С. П., Коваленко И. О., Тарасенко Ю. А., Картель Н. Т. Наноккомпозит кремний-углерод для гибридных электродов литий-ионных аккумуляторов. *Вопросы химии и химической технологии*. 2011. (4). P. 299–303.

99. Малетін Ю. А., Стрижакова Н. Г., Зелінський С. О., Гоженко О. В., Стрелко В. В. Суперконденсатори – накопичувачі електричної енергії з використанням нанорозмірних вуглецевих матеріалів. *Вісн. НАН України*, 2011. (12). С. 23–29.
100. Potapenko A.V., Kirilov S.A. Enhancing high-rate electrochemical properties of LiMn_2O_4 in a $\text{LiMn}_2\text{O}_4 / \text{LiNi}_{0.5}\text{Mn}_{1.5}\text{O}_4$. *Electrochim. Acta*. 2017. **248**. P. 9–16.
101. Khomenko V.G., Barsukov V.Z/, Doninger J.E., Barsukov I.V. Lithium-ion batteries based on carbon–silicon–graphite composite anodes. *Journal of Power Sources*. 2007. **165** (2). P. 598–608.
102. Колбасов Г. Я., Воробець В. С., Блінкова Л. В., Карпенко С. В., Обловатна С. Я. Електроди на основі нанотрубок TiO_2 для електрохімічного сенсора розчиненого кисню // *Сенсорная электроника и микросистемные технологии*. 2012. **3** (9). С. 39–42.
103. Воробець В. С., Фоманюк С. С., Колбасов Г. Я., Смірнова Н. П., Ліннік О. П. Визначення концентрації Cu (II) у водному середовищі з використанням інверсійного електрохімічного методу. *Укр. хім. журн.* 2019. **85** (7). С. 24–30.
104. Fischer P. Über die elektrische Leitfähigkeit von festen Oxydgemischen. *Zeit. fur Elektrochemie*. 1926. **32** (3). P. 136–143.
105. Fischer P. Über die elektrische Leitfähigkeit von festen Oxydgemischen. *Zeit. fur Elektrochemie*. 1926. **32** (11). P. 538–543.
106. Делимарский Ю. К., Туманова Н. Х., Приходько М. У. Применение вектор-полярографии для изучения твердых электролитов. *Электрохимия*. 1970. **6** (8). С. 760–1242.
107. Полищук А. Ф., Шурхал Т. М., Ромащенко Н. А. Электропроводность сульфатов щелочных металлов в кристаллическом и расплавленном состоянии. *Укр. хім. журн.* 1973. **39** (8). С. 760–767;
108. Полищук А. Ф., Тишура Т. А., Бударина А. Н. Природа фазових переходов у сульфатов щелочных металлов. *Укр. хім. журн.* 1974. **40** (2). С. 120–123.
109. Білоус А. Г., Кобилянська С. Д. Оксидные литий проводящие твердые электролиты. Киев: Наукова думка, 2018. 318 с.
110. Янчевский О. З., Коваленко Л. Л., Белоус А. Г. Допирование скандийсодержащих твердых электролитов на основе диоксида циркония оксидами железа, церия и меди. *Неорганические материалы*. 2016. **52** (3). С. 301–308.
111. Погоренко Ю. В., Пшеничний Р. М., Омельчук А. О., Трачевський В. В. Синтез та провідні властивості твердих розчинів $\text{Pb}_{1-x}\text{Ln}_x\text{SnF}_{4+2x}$ (Ln – La, Ce, Nd, Sm, Gd). *Укр. хім. журн.* 2016. **82** (11). С. 33–43.
112. Pohorenko Yu.V., Pshenychnyi R.M., Pavlenko T.V., Omelchuk A.O., Trachevskii V.V. Fluoride ion conductivity of solid solutions $\text{K}_x\text{Pb}_{(0.86-x)}\text{Sn}_{1.14}\text{F}_{(4-x)}$. *J. Serb. Chem. Soc.* 2021. **86** (9). P. 845–857.

REFERENCES

1. Plotnikov V.O., Balyasnyy S.S. History of the Institute of Chemistry of the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR. *Memoirs of the Institute of Chemistry, Academy of Sciences of the Ukrainian SSR*. 1937. **4** (3): 219–230 (in Ukrainian).
2. Plotnikov V.O., Works of the laboratory of non-aqueous solutions. *Memoirs of the Institute of Chemistry, Academy of Sciences of the Ukrainian SSR*. 1947. **9** (3): 315–327 (in Ukrainian).
3. Rabinovich M.A. The nature of electrolytic dissociation. *Ukr. Chem. Journ.* 1928. **3**: 237–433 (in Russian).
4. Klochko M.A. Electrolytic conductivity of liquid systems. (In book: *Kurnakov N.S. Introduction to physical and chemical analysis*. M.-L., Publishing House of the National Academy of Sciences of the USSR, 1940: 342–421) (in Russian).

5. Usanovich M.I. The nature of electrolytes in non-aqueous solutions. *The collection dedicated to the thirty-fifth anniversary of the scientific activity of academician Volodymyr Oleksandrovich Plotnikov 1899-1934*. Kyiv: Publishing house USSR, 1936. 69–132 (in Ukrainian).
6. Fialkov Ya.A. Research in the field of complex compounds of aluminum halides and polyhalides. *Russian Chemical Reviews*. 1946. **15** (4): 485–519 (in Russian).
7. Plotnikov V.A., Sheka I.A., Yankelevich Z.A. Electrochemical and cryoscopic study of systems: aluminum bromide - lithium, copper, silver bromides and solvents - benzene, toluene, xylene. «*Russian Journal of General Chemistry*». 1933. **3** (4): 481–499 (in Russian).
8. Sheka I.A., Yankelevich Z.A. Physico-chemical properties of non-aqueous solutions. News of the Academy of Sciences of the Ukrainian Socialist Soviet Republic. 1934. **2**: 51–64 (in Ukrainian).
9. Plotnikov W.A., Fortunatov N.S., Maschovetz W.P. Eleltrolytisches Raffinieren des Aluminiums und Aluminieren in einer AlCl_3 -NaCl Schmelze. *Z. Elektroch.* 1931. **37** (2): 83–88.
10. Plotnikov V.O. Works of the laboratory of non-aqueous solutions. *Memoirs of the Institute of Chemistry, Academy of Sciences of the Ukrainian SSR*. 1947. **9** (3): 315–327 (in Ukrainian).
11. Delimarskii Yu.K., Markov B.F. Electrochemistry of molten salts. Moscow: Metallurgizdat, 1960. 326 p. (in Russian).
12. Zarubitskii O.G., Delimarskii Yu.K. Electrolytic refining of heavy non-ferrous metals in ionic melts. Moscow: Metallurgizdat, 1975. 248 p. (in Russian).
13. Delimarskii Yu.K., Gorodyskii A.V., Zarubitskii O.G., Shapoval V.I., Panov E.V. Electrode processes in ionic melts. Kyiv: Naukova Dumka, 1975. 136 p. (in Russian).
14. Delimarskii Yu.K. Theoretical foundations of the electrolysis of ionic melts. Moscow: Metallurgiya, 1986. 224 p. (in Russian).
15. Discovery No. 155 USSR. The phenomenon of metal transfer from the cathode to the anode during the electrolysis of ionic melts. / Yu.K. Delimarsky, O.G. Zarubitsky, V.G. Budnik (USSR); IGInCh. - No. OT-7591; Claimed 03.30.70; Priority 12.27.60; Registered 02.27.75; Published 06.30.75. Bull. No. 24. 3 p. (in Russian).
16. Omel'chuk A.A., Zarubitskii O.G. Metal transfer through porous auxiliary electrode in molten electrolytes. *Electrochim.Acta*.1999. **44**: 1779–1787.
17. Omel'chuk A.O. Microinterpolated electrochemical processes and technologies in ionic melts. *Ukr. Chem. Journ.* 2001. **67** (7): 37–43 (in Ukrainian).
18. Omel'chuk A.A. Technology and electrochemistry of inorganic materials. Ukraine chemical journal 2004. **70** (7): 45–51 (in Russian).
19. Omel'chuk A.A., Zarubitskii O.G., Volkov S.V. Modern electrochemical processes and technologies in ionic melts. *Journal of Mining and Metallurgy*. 2003. **39** (1–2) B: 93–107.
20. Omel'chuk A.A., Zarubitskii O.G., Opanasyuk V.P., Zakharchenko N.F. and D'yakov V.Ye. Behaviour of multicomponent lead-tin alloys under cathodic polarization in a sodium hydroxide melt. *Journal of Applied Electrochemistry*. 2003. **33**: 519–524.
21. Omel'chuk A.A. Electrochemical refining of heavy non-ferrous metals in molten electrolytes. *Russian Journal of Electrochemistry*. 2010. **46** (6): 723–734 (in Russian).
22. Zarubitskii O.G. Cleaning of metals in alkali melts. Moscow: Metallurgy, 1981. 124 p. (in Russian).
23. Omelchuk A.A. Transfer of metals during thin-layer electrolysis in molten electrolytes. *Russian Journal of Applied Chemistry*. 1993. **66** (8):1704–1709 (in Russian).
24. Omel'chuk A.A, Zarubitskii O.G., Gorbach V.N., D'yakov V.E. Electrochemical refining of

- tin through thin-layers of molten electrolytes. *J. Appl. Electrochemistry*. 1996. **26** (3): 277–281.
25. Omelchuk A.A. Thin-layer electrolysis in molten electrolytes. *Russian Journal of Electrochemistry*. 2007. **43**, (9): 1007–1015 (*in Russian*).
26. Volkov S.V., Omelchuk A.A., Azhazha V.M., Bakai A.S. Corrosion stability of irradiated Hastelloy-type alloys in molten NaF-ZrF₄ mixture. *Journal of New Materials for Electrochemical Systems*. 2006. **9**: 305–311.
27. Velikanov A.A. Semiconductor properties of molten sulfides. Physical chemistry of metallurgical melts. Sverdlovsk, 1969. **18**: 143–177 (*in Russian*).
28. Velikanov A.A. Scientific foundations of a new method of processing industrial raw materials of non-ferrous metallurgy. Ionic melts. Kyiv: Naukova Dumka, 1976. **3**: 97–108 (*in Russian*).
29. Method for producing hydrogen: certificate of authorship 1025184 USSR: C25c B1/02. №3304760/23-26; declared 27.05.1981; registered 22.02.1983. 6 p. (*in Russian*).
30. Zarubitskii O.G. Electrochemical evolution and oxidation of hydrogen in hydrated hydroxide melts. *Russian Journal of Applied Chemistry*. 1995. **68** (5): 718–726 (*in Russian*).
31. Omelchuk A.O., Gritsai L.V. Electrochemical reduction of zirconium dioxide in chloride-oxide melts. *Dopovidi NAS of Ukraine*. 2019. (1): 63–71 (*in Ukrainian*).
32. Bosenko O.V., Kuleshov S.V., Bykov V.N., Omel'chuk A.O. Electrochemical reduction of tungsten(VI) oxide from an eutectic melt CaCl₂-NaCl under potentiostatic conditions. *J. Serb. Chem. Soc.* 2022. **87**(3):1–11.
33. Volkov S.V., Novoselova I.A., Kuleshov S.V., Bykov V.N. Electrochemical synthesis, morphological and structural characteristics of carbon nanomaterials produced in molten salts. *Electrochimica Acta*. 2016. **211**: 343–355.
34. Novoselova I.A., Kuleshov S.V., Omel'chuk A.A., Soloviev V.V., Solovyova N.V., Cationic catalysis during the discharge of carbonate anions in molten salts. *ECS Transactions*. 2020. **98**, (10): 317–331.
35. Novoselova I.A., Skryptun I.N., Omelchuk A.A. and Soloviev V.V. Cationic Electro-catalysis in Effecting the Electrosynthesis of Tungsten Carbide Nanopowders in Molten Salts – Chapter in the book: “Methods of Electrocatalysis: Advanced Materials and Allied Applications” – Editors: Inamuddin, Rajender Boddula, Abdullah M. Asiri – Springer Nature Switzerland AG, 2020. P. 221–239. <https://doi.org/10.1007/978-3-030-27161-9>
36. Kudra O.K. About black cathode deposits. *Memoirs of the Institute of Chemistry, Academy of Sciences of the Ukrainian SSR*. 1937. **4** (1): 49–56 (*in Ukrainian*).
37. Kudra O.K., Gitman E.B. Electrolytic production of metal powders. Kyiv: Publishing House of the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR, 1952. 144 p. (*in Russian*).
38. Zosimovich D. P., Shvab N. A. Electrochemical production of high purity manganese. *Electrochemistry of manganese*. Tbilisi: Metsniereba Publishing House, 1967. **3**: 256–261 (*in Russian*).
39. Natanson E.M. colloidal metals. Kyiv: Publishing House of the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR, 1959. 347 p. (*in Russian*).
40. Vasko A.T. The Electrochemistry of Tungsten. Kyiv: Publishing House Tekhnika, 1969. 164 p. (*in Russian*).
41. Vasko A.T. The Electrochemistry of Molybdenum and Tungsten. Kyiv: Publishing House Naukova Dumka, 1977. 170 p. (*in Russian*).
42. Vasko A.T., Kovach S.K. Electrochemistry of refractory metals. Kyiv: Technique, 1983. 160 p. (*in Russian*).
43. Kolbasov G.Ya., Gorodysky A.V. Photostimulated charge transfer processes in the semiconductor-electrolyte system. Kyiv: Naukova Dumka, 1993. 192 p. (*in Russian*).
44. Kuzminsky E.V., Kolbasov G.Ya., Tevtul Ya.Yu.,

- Golub N.B. Non-traditional electrochemical energy conversion systems. Kiev: Akadempriodika, 2002. 182 p. (*in Ukrainian*).
45. Danilov M.O., Rusetskii I.A., Slobodyanyuk I.A., Dovbeshko G.I., Khyzhun O.Y., Strelchuk V.V., Kolbasov G.Ya. A Facile Electrochemical Method for Graphene Nanoplatelets Preparation Using Multi-walled Carbon Nanotubes. *Fuel cells*. 2019. **19** (3): 202–210.
 46. Kazdobin K., Shvab N., Tsapakh S. Scaling-up of Fluidized Bed Electrochemical Reactors. *Chemical Engineering Journal*. 2000. **79** (3): 203–209.
 47. Каздобин К.А. Electrochemical behavior and application of electrochemical reactors with dynamic particle layers. *Ukr. Chem. Journ.* 2000. **66** (5): 46–48 (*in Russian*).
 48. Shvab N.A., Stefaniak N.S., Kazdobin K.A., Wragg A.A. Mass transfer in fluidised beds of inert particles. I. The role of collision currents in mass transfer to the electrode. *Journal of Applied Electrochemistry*. 2000. **30** (11): 1285–1292.
 49. Shvab N.A., Stefaniak N.S., Kazdobin K.A., Wragg A.A. Mass transfer in fluidised beds of inert particles. II. Effect of Particle Size and Density. *Journal of Applied Electrochemistry*. 2000. **30**, № (11): 1293–1298.
 50. Ivanova N.D., Ivanov S.V., Boldyrev E.I. Fluorine compounds in electroplating. Kiev: Publishing House Naukova Dumka, 1986. 240 p. (*in Russian*).
 51. Ivanova N.D., Ivanov S.V., Boldyrev E.I. Fluorine-containing solutions for the deposition of alloys and processing of materials. Kiev: Publishing House Nauk. Dumka, 1987. 160 p. (*in Russian*).
 52. Chernenko V.I., Litovchenko K.I., Papanova I.I. Progressive pulsed and alternating current modes of electrolysis. Kyiv: Publishing House Naukova Dumka, 1986. 176 p. (*in Russian*).
 53. Chernenko V.I., Snezhko L.A., Papanova I.I., Litovchenko K.I. Theory and technology of anode processes at high voltages. Kyiv: Publishing House Naukova Dumka, 1995. 199 p. (*in Russian*).
 54. Kostin N.A., Kublanovskiy V.S. Pulse electrolysis of alloys. Kyiv: Publishing House Naukova Dumka, 1996. 200 p. (*in Russian*).
 55. Gorodysky A.V. Voltammetry. Kyiv: Publishing House Naukova Dumka, 1988. 176 p. (*in Russian*).
 56. Shapoval V.I., Makogon V.F. Influence of oxygen ions on the impedance of the Ni/Ni²⁺ system in the KCl–LiCl melt. *Russian Journal of Electrochemistry*. 1974. **10** (8): 1245–1249 (*in Russian*).
 57. Gorodysky A.V., Manzhos A.N., Babak E.A. On the method of calculation and diagnostic criteria for the Herisher impedance. *Russian Journal of Electrochemistry*. 1982. **18** (8): 1087–1089 (*in Russian*).
 58. Pototskaya V.V., Gichan O.I. On the theory of the generalized Gerischer impedance for an electrode with modeling roughness. *Electrochimica Acta*. 2017. **235**: 583–594.
 59. http://info.electrochemistry.kpi.ua/mater-ali-rozd-lu-naukova-robotu/naukova-shkola_uk
 60. Vasylyev H.S., Herasymenko Yu.S. Corrosion meters of new generation based on the improved method of polarization resistance. *Materials Science*. 2017. **52** (5): 722–731.
 61. Donchenko M.Y., Srybnaya O.G., Markosyan G.N. Features of the method of internal electrolysis when applying coatings on passivating metals. *Electrochemistry*. 1995. **31** (1): 143–148 (*in Russian*).
 62. Donchenko M.I., Motronyuk T.I. Cathodic and anodic protection of metals from corrosion in galvanic processes. *Protection of metals*. 1997. **33** (2): 205–207 (*in Russian*).
 63. Pogrebova I.S. Metal corrosion inhibitors. Kyiv: Publishing House Hi-Tech Press, 2012. 295 p. (*in Ukrainian*).
 64. Ledov'skykh V.M., Vyshnevs'ka Y.P., Brazhnyk I.V., Levchenko S.V. Development and optimization of synergetic compositions for the

- corrosion protection of steel in neutral and acid media. *Materials Science*. 2017. 52 (5): 634–642.
65. Chviruk V.P., Linyucheva O.V., Buket A.I. On the nature of transition processes in ammetric gas sensors based on solid proton electrolytes. *Electrochimica Acta*. 1997, 42(20–22): 3155–3165.
66. Chviruk V.P., Nedashkovskii V.A., Linyucheva O.V., Buket A.I. Mass transfer in amperometric gas sensors. *Russian Journal of Electrochemistry*, 2006. 42 (1): 71–80 (*in Russian*).
67. Dumanskyi A.V., Delimarskyi Yu.K. History of the Institute of General and Inorganic Chemistry of the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR. *Memoirs of the Institute of Chemistry, Academy of Sciences of the Ukrainian SSR*. 1947. 9 (1): 295–314 (*in Ukrainian*).
68. Suprunchuk V.K., Vdovenko I.D., Kanchenko L.P., Suprunchuk V.V., Chernegova I.K. Corrosion protection of sugar factories. Kyiv: Publishing House Technik, 1972. 241 p. (*in Ukrainian*).
69. Bepalko O.P., Vdovenko I.D. Electrodeposition of metals and alloys from tartrate electrolytes. Kyiv: Publishing House Naukova Dumka, 1971. 132 p. (*in Russian*).
70. Yapontseva, Yu. S., Maltseva, T.V., Kublanovsky V.S. Corrosion Properties of Electrolytic Coatings Based on CoW, CoRe, and CoWRe Alloys. *Materials Science*. 2021. 56 (5): 649–653.
71. Yapontseva Yu.S., Kublanovsky V.S., Maltseva T.V., Gorobets O.V., Gerasimenko R.S., Vyshnevskii O.A. Effect of Magnetic Field on Electrodeposition and Properties of Cobalt Superalloys. *Journal of The Electrochemical Society*. 2022. 169: 062507. DOI:10.1149/1945-7111/ac7898.
72. Grevillot G., Dziażko J.S., Kazdobin K.A., Belyakov V.N. The Electrochemically Controlled Sorption of d-Metal Cations by Ion Exchangers, based on Titanium Phosphate. *J. Solid State Electrochem*. 1999. 3 (2): 111–116.
73. Kazdobin K.A., Shvab N.A., Tsapakh S.V. Scaling-up of Fluidized Bed Electrochemical Reactors. *Chemical Engineering Journal*. 2000. 79 (3): 203–209.
74. Stus V.P., Kravchenko A.V., Kublanovskii V.S., Velichenko A.B. Ecologically safe oxygen-containing oxidizers and their role in human protection from technogenic and biological pollution. Dnepropetrovsk: Publishing House Accent PP, 2012. 331 p. (*in Russian*).
75. Pivovarov L.A., Kravchenko A.V., Stus V.P., Kublanovskii V.S. Sanitary-microbiological and hygienic evaluation of aqueous media treated with cold plasma. Dnepropetrovsk: Publishing House Porogi, 2009. 126 p. (*in Russian*).
76. Omel'chuk A.O., Yudenkova I.M., Shevel V.M. Electrochemical decontamination of technological equipment contaminated with radionuclides. *Science and innovation*. 2012. 8 (1): 77–86 (*in Ukrainian*).
77. Afonskii S.S., Gubskaya E.S., Skripnik S.V. Extraction of chromium (VI) from dilute chromium-containing solutions of galvanic production. *Ecology and Resource Saving*. 1998. (1): 61–63 (*in Russian*).
78. Bersirova O.L., Byk S.V., Kublanovskii V.S. Silver electrodeposition. Kyiv: Publishing House MIC "Medinform", 2013. 168 p. (*in Russian*).
79. Zarubitskii O.G., Malashok A.N. Development and implementation of silver plating technology from iodide electrolytes. Improvement of progressive types of electrochemical coatings and advanced implementation experience. Moscow: Dep in VNIIESM, 23.03. 1989. No. 1751, Series 23, Issue 5 (*in Russian*).
80. Pokhodenko V.D., Koshechko V.G. Ion radicals and free radicals in the processes of CO₂, SO₂, NO and freons to valuable organic products. *Free radicals in biology and environment*. Ed. by F. Minisci. The Netherland: Kluwer Acad. Publ., NATO ASI ser., 1997. 27: 145–159.
81. Koshechko V.G., Titov V.E., Paramonov P.B. Electrocatalysis of the reduction of 1,1,2-trifluorotrchloroethane (Freon 113) by outer

- sphere electron transfer mediators. *Theoretical and experimental. chemistry*. 2001. **37** (2): 89–94 (*in Russian*).
82. Koshechko V.G., Pokhodenko V.D. Electrochemical activation of freons using electron transfer mediators. *Russian Chemical Bulletin. Chemical series*. 2001. 11: 1843–1849 (*in Russian*).
83. Pud A.A., Shapoval G.S. Electrochemical decomposition of solid polymers on a cathode. *Elektrokhimiya*. 1992. **28** (4): 654–668 (*in Russian*).
84. Delimarsky Yu. K., Skobets E.M. Polarography on solid electrodes. Kyiv: Publishing House Technique, 1970. 220 p. (*in Russian*).
85. Pokhodenko V.D., Koshechko V.G., Barchuk V.I. The emergence of EMF in one-electron redox reactions of stable radicals. *Theoretical and experimental. chemistry*. 1976. **12** (2): 276–277 (*in Russian*).
86. Chemical Power Supply: Pat. 4397922 US: HO1M 10/40; No. 305810; declared 25.09.1981; publ. 09.08.1983.
87. Kurys Ya.I., Netyaga N.S., Koshechko V.G., Pokhodenko V.D. Polyaniline/12-phosphotungstic acid/V₂O₅ nanocomposite and its platinum-containing analog are oxygen reduction electrocatalysts. *Theoretical and experimental. chemistry*. 2007. **43** (5): 307–314 (*in Russian*).
88. Ivanova N.D., Gorodyskii A.V., Boldyrev Ye.I., Mishchenko A.B., Filatov K.V. Cathodic Materials Based on Oxides of Different Compositions for High-Amperage Lithium Batteries and their Conductivity. *6th Intern. Meet. Lithium Batteries, Munster, May 10–15, 1992. Extend. Abstr. Munster: 1992*. 407–408.
89. Gorodyskii A.V., Beletskii V.M., Chmilenko N.A., Bodachevskii F.A., Tkalenko D.A. Development of disk and cylindrical current sources with electrodes from lithium and its alloys. *III All-Union. scientific Conference on electrochemical power engineering. Moscow, October 19–21, 1989. Abstracts of reports. M., 1989*. 5–6 (*in Russian*).
90. Barsukov V.Z., Dunovskii S.A., Gorodyskii A.V., Dmitrenko V.E. The usage perspective of monomeric and polymeric active organic materials in the chemical recharges batteries. *40th ISE Meeting. Kyoto, Japan, 1989 September 17–22. Extend. Abstr. Kyoto: 1989*. **2**: 1241–1242.
91. Pirskyy Yu., Murafa N., Korduban A. M., Šubrt J. Nanostructured catalysts for oxygen electroreduction based on bimetallic monoethanolamine complexes of Co(III) and Ni(II). *Journal of Applied Electrochemistry*. 2014. **44** (10): 1193–1203.
92. Ivanenko I., Voronova A., Astrelin I., Krupenikova O., Pirskyy Y. Ni-, Co-spinels: synthesis, structure and properties. *Molecular Crystals and Liquid Crystals*. 2019. **689** (1): 72–82.
93. Pirskyy Yu.K., Manilevich F.D., Panchishin T.M., Kolosovsky Ya.V. Membrane-electrode block for water-reflective fire element with proton-exchange membrane. *XXI international scientific and practical conference "Energy and energy efficiency in the XXI century" 14–15 January 2020. Kiev: Proceed. conference. 2020*. 224–227 (*in Ukrainian*).
94. Manilevich F.D., Kozin L.F., Mashkova N.V., Kutsyi A.V. Regularities of hydrogen evolution on steel cathodes covered with galvanic nickel coatings containing vanadium-pentoxide inclusions. *Protection of Metals and Physical Chemistry of Surfaces*. 2014. **50** (2): 178–182.
95. Manilevich F.D., Lisogor A.I., Kozin L.F. Regularities of cathodic hydrogen evolution at an electrolytic Co-V alloy and its components. *Research & Reviews in Electrochemistry*. 2014. **5** (5): 124–133.
96. Kozin L.F., Volkov S.V., Goncharenko S.G., Permyakov V.V., Danil'tsev B.I. Kinetics and Mechanism of Interaction of Aluminum and Magnesium of Al–Mg–Bi Ternary System with Water. *Protection of Metals and Physical Chemistry of Surfaces*. 2011. **47** (2): 171–180.
97. Manilevich F.D., Pirskyy Yu.K., Danil'tsev B.I.,

- B.I. Kutsyi B.I., Yartys V.A. Studies of hydrolysis of aluminum activated by additions of Ga-In-Sn eutectic alloy, bismuth or antimony. *Physicochemical Mechanics of Materials*. 2019. 55 (4): 69–80.
98. Kuksenko S.P., Kovalenko I.O., Tarasenko Yu.A., Kartel N.T. Silicon-carbon nanocomposite for hybrid electrodes of lithium-ion batteries. *Voprosy khimii i khimicheskoy tekhnologii*. 2011. (4): 299–303 (in Russian).
99. Maletin Yu.A., Stryzhakova N.G., Zelinsky S.O., Hozhenko O.V., Strelko V.V. Supercapacitors – electrical energy accumulators with using nano-sized carbon materials. *Visnyk NAS of Ukraine*. 2011. (12): 23–29 (in Ukrainian).
100. Potapenko A.V., Kirilov S.A. Enhancing high-rate electrochemical properties of LiMn_2O_4 in a $\text{LiMn}_2\text{O}_4/\text{LiNi}_{0.5}\text{Mn}_{1.5}\text{O}_4$. *Electrochim. Acta*. 2017. 248: 9–16.
101. Khomenko V.G., Barsukov V.Z., Doninger J.E., Barsukov I.V. Lithium-ion batteries based on carbon-silicon-graphite composite anodes. *Journal of Power Sources*. 2007. 165 (2): 598–608.
102. Kolbasov G.Ya., Vorobets V.S., Blinkova L.V., Karpenko S.V., Oblovatna S.Ya. Electrodes based on TiO_2 nanotubes for an electrochemical sensor of dissolved oxygen. *Sensor electronics and microsystem technologies*. 2012. 3 (9): 39–42 (in Ukrainian).
103. Vorobets V.S., Fomanyuk S.S., Kolbasov G.Ya., Smirnova N.P., Linnik O.P. Determination of the concentration of Cu (II) in the aqueous medium using the inversion electrochemical method. *Ukraine chemical journal*. 2019. 85 (7): 24–30 (in Ukrainian).
104. Fischer P. Uber die Elektrische Leitfähigkeit von Festen Oxydgemischen. *Zeit. fur Elektrochemie*. 1926. 32 (3): 136–143.
105. Fischer P. Uber die Elektrische Leitfähigkeit von Festen Oxydgemischen. *Zeit. fur Elektrochemie*. 1926. 32 (11): 538–543.
106. Delymarskii Y.K., Tumanova N.H., Prykhodko M.U. Application of vector polarography for the study of solid electrolytes. *Electrochemistry*. 1970. 6 (8): 760–1242 (in Russian).
107. Polishchuk A.F., Shurkhal T.M., Romaschenko N.A. Electrical conductivity of sulfates of alkali metals in the crystalline and molten state. *Ukraine chemical journal*. 1973. 39 (8): 760–767 (in Russian).
108. Polishchuk A.F., Tyshura T.A., Budaryna A.N. The nature of phase transitions in sulfates of alkali metals. *Ukraine chemical journal*. 1974. 40 (2): 120–123 (in Russian).
109. Bilous A.G., Kobilyanskaya S.D. Oxide cast conductive solid electrolytes. *Kyiv: Publishing House Naukova dumka*. 2018. 318 p. (in Russian).
110. Yanchevskii O.Z., Kovalenko L.L., Belous A.G. Codoping of scandium-containing zirconia based solid electrolytes with iron, cerium and copper oxides. *Inorganic Materials*. 2016. 52 (3): 301–308 (in Russian).
111. Pohorenko Yu.V., Pshenychnyi R.M., Omelchuk A.O., Trachevskiy V.V. Synthesis and conductive properties of solid solutions $\text{Pb}_{1-x}\text{Ln}_x\text{SnF}_{4+x}$ (Ln – La, Ce, Nd, Sm, Gd). *Ukraine chemical journal*. 2016. 82 (11): 33–43 (in Ukrainian).
112. Pohorenko Yu.V., Pshenychnyi R.M., Pavlenko T.V., Omelchuk A.O., Trachevskii V.V. Fluoride ion conductivity of solid solutions $\text{K}_x\text{Pb}_{(0.86-x)}\text{Sn}_{1.14}\text{F}_{(4-x)}$. *J. Serb. Chem. Soc.* 2021. 86 (9): 845–857.

Стаття надійшла 22.07.2022.